XVIII. évfolyam 16. szám. Ára: 1 forint 1962. április 19

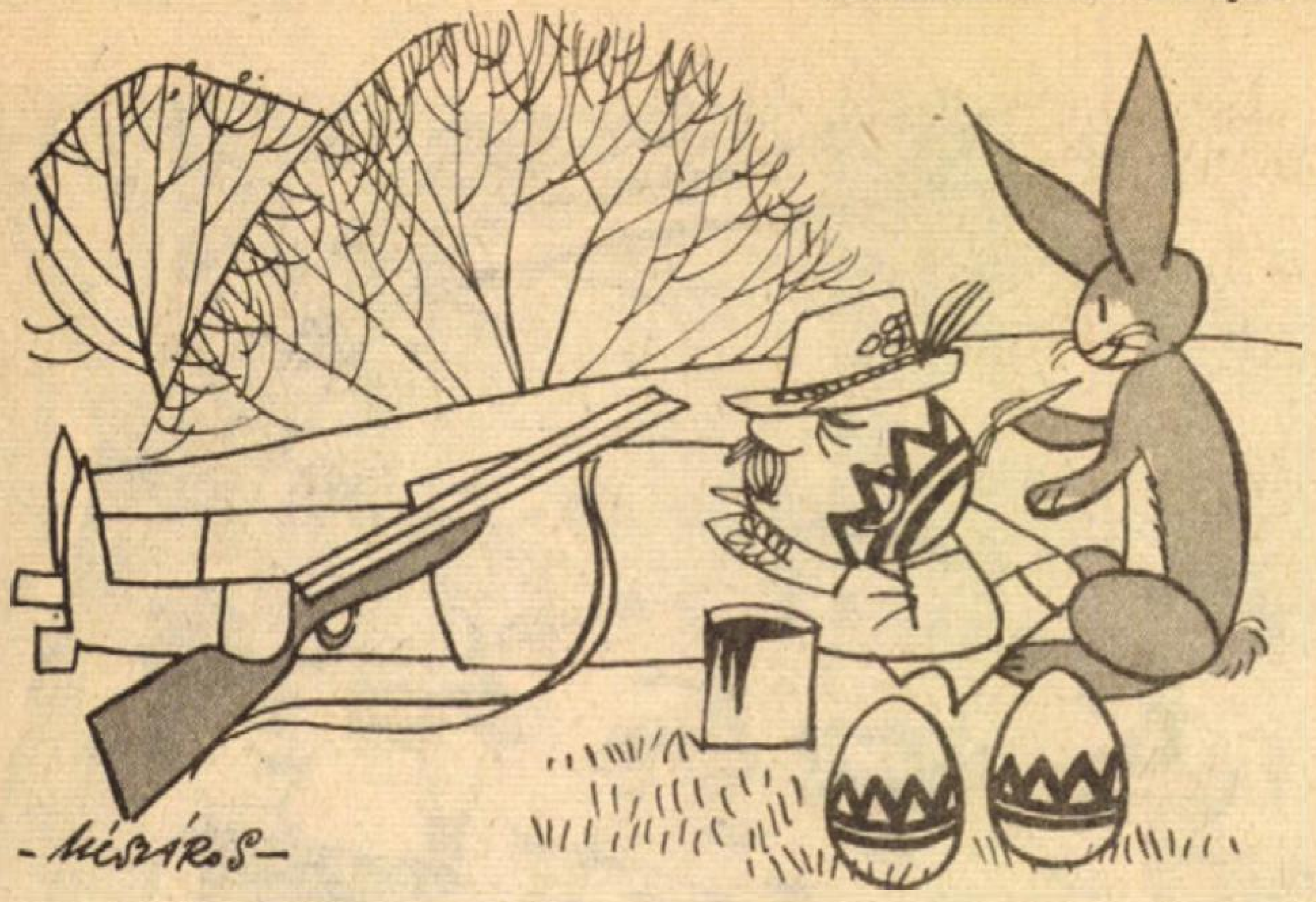

Szegő Gizi rajza

A tavaszi csata

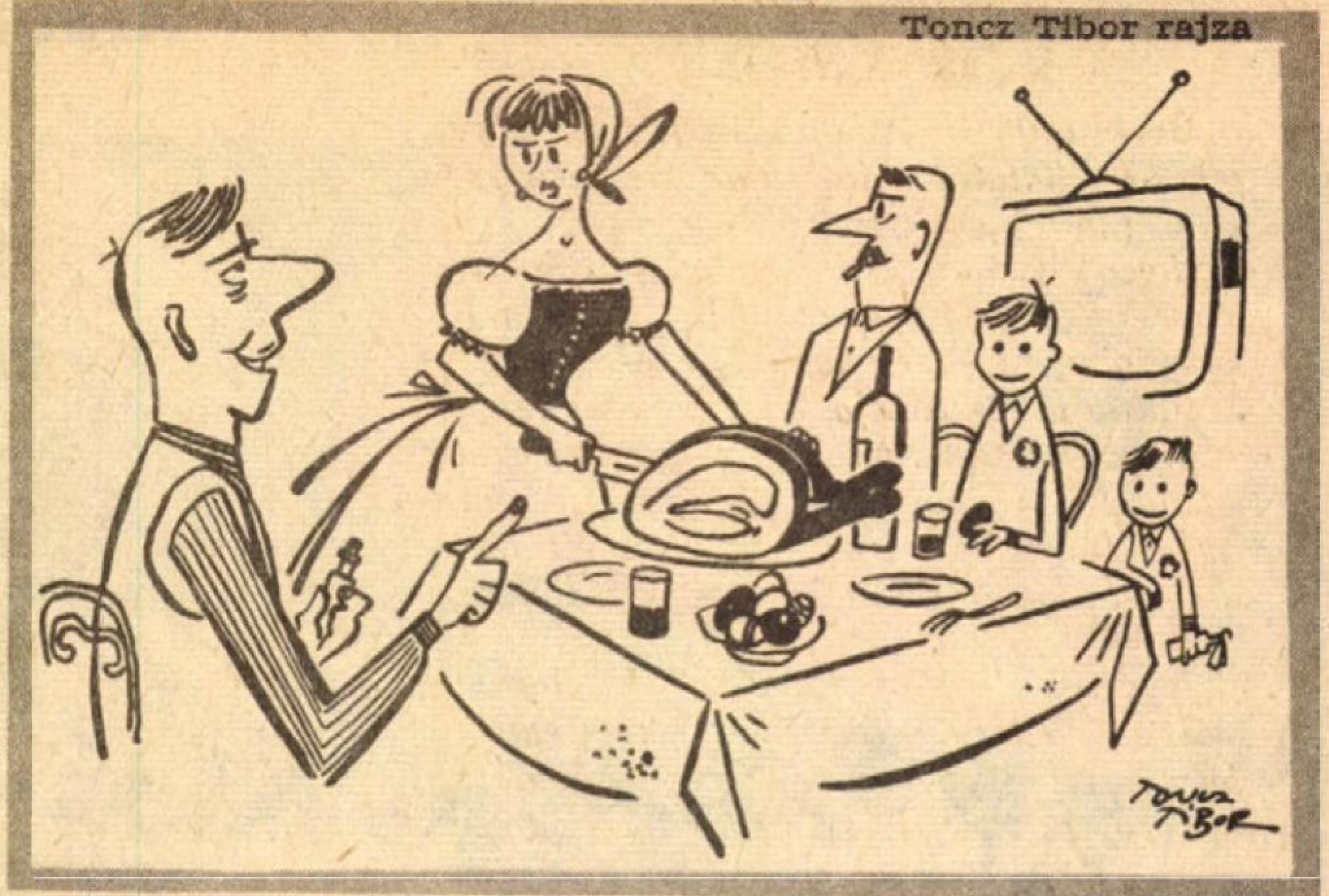
Vadászati tilalom idején

Mészáros András rajza

Húsvéti vendégség

Toncz Tibor rajza

– Ejnye, Julis! Sonkaszeletelő gépetek még nincs?...

ELLOPTAM A HÁZTARTÁSKÖNYVET

Azért loptam el, mert a feleségem mindig azt hajtogatja, hogy fogalmam sincs: mibe kerül ma a legszerényebb háztartás is, és én azt akartam, hogy legyen fogalmam. Hogy legközelebb, ha ilyesmi szóba kerül, bizonyos hányaveti szakszerűséggel mondhassam, hogy bizony, bizony, fiam, nem olyan könnyű a helyzet, nagyon drága lett a smirgli. Ehhez azonban előbb tisztába kellett jönnöm a smirgli világpiaci árával, és azért loptam el a háztartáskönyvet.

Ez a könyv egy néhai

számtanfüzet, amibe a feleségem naponta beírja a bevételeit meg a kiadásait, és bizonyos meglepetéssel tapasztaltam, hogy sokkal több a kiadása, mint a bevétele. Legalábbis úgy szemre. Itt van például 1962. március elseje. Ezen a napon a bevétel mindössze két tétel, a kiadás a négyszerese. Nyolc tétel. A bevétel-rovat azt mondja: P.-tól 100 forint, MÉH-től rongyokért: 3,50.

P., az Pista, vagyis én vagyok. MÉH, az a MÉH. Vagyis március elsején a háztartás költségeit ketten viseltük. A MÉH meg én. Nem bántam volna, ha a MÉH valamivel többel társult volna bele a dologba. Mondjuk: ő is adott volna százat a rongyokért, mint én, rongyok nélkül. De úgy látszik: nem adott.

A kiadási rovatban viszont a következőket találtam: Tojás: 9,60, Hús: 19,00, Zsír: 12,50, Al.: 5,00, Krump.: 12,00, Gomb.: 8,00, Szappan forg.: 6,00, Fiúnak: 2,00. Összszesen: 74 forint 10 fillér.

Bevallom: megdermedtem. De nem csak attól, hogy a dolgok ennyibe kerülnek, hanem attól is, hogy milyen könnyelmű a feleségem. A 103 forint ötvenből, amit olyan keservesen adtunk össze neki a MÉH meg én, azonnal eltékozolt 74,10-et. És mire?

Az első három tétel rendben van. Tojás, hús meg zsír, az kell. De azt az „Al."-t nem értem. Minek kellett nekünk „Al"? Öt forintért! Ámbár talán nem is „Al" kellett, hanem valami más, ami „Al"-lal kezdődik. Mert az utána következő tétel „Krump". Az valószínűleg krumpli. Szóval akkor az „Al" esetleg alma. Mert mi kezdődik ezenkívül allal? Megnéztem a Lexikonban. Alabástrom, alváz és aligátor. Nem valószínű, hogy a feleségem ezt az utóbbi három dolgot vette volna öt forintért.

Mint ahogy a „Gomb", az valószínűleg gomba. És az kell. De ha nem gomba, hanem gomb — az is kell. Hanem mi a csuda az a „Szappan forg."? Szappan kell, de mi az, hogy forg.? Forgalmi adó? Az ma már nincs. Szóval olyas valami, amiről nem tudok. És ha nem tudok róla, akkor nem is kell. Meg is mondom a feleségemnek, hogy rendben van: szappant vegyen, de forg.-ot többet ne vegyen.

Lapzártakor értesülök, hogy a szappan forg. annyi, mint szappanforgács. Hát az más. Az is kell. Hanem most az jön itt: fiúnak két forint. Miféle fiúnak adott a feleségem két forintot? A saját fiának? Csak nem írja a saját gyerekét, rideg üzletszerűséggel, fiúnak? Viszont, ha nem írja, akkor ez a fiú-dolog egy kicsit gyanús nekem! Na lássuk csak a következő napot is!

Március 2. Retek: 6,50, Liptói: 3,70. Borrav. Fiúnak: 2 forint. Na ez a fiú-dolog tisztázódni látszik. Két nap egymás után borrav. fiúnak, biztos valami csomagot segített a fiú a piacról hazacipelni. És csomag, az kell. Mások Amerikából kapnak, én a piacról, de mindegy. Csomag, az csomag. És kell. Ennélfogva a többi adaton most már csak úgy végigszáguldok.

Március 3. Káposzta — ezt meg se nézem, hogy mennyi. Ha ingyen adják, akkor se kell.

Március 4. P.-nak kölcsön: 20 forint.

Március 5. P. megadta: 30 forint.

Mi? Húszat kaptam és harmincat adtam meg? Bocsánat, azonnal visszajövök, csak ezt elintézem. Mert már két napja mondom a feleségemnek, hogy tíz forintom hiányzik, hát most legalább be tudom neki bizonyítani, hogy márciusban is...

Na, különben ez családi ügy, nem is tartozik ide.

Zágon István

In flagranti

Várnai György rajza

Faültetés

Hegedűs István rajza

SPORT

Bereznay, az Általános Csőgyár sportfelelőse, hatalmas falragaszokat helyezett el a gyár legkülönbözőbb pontjain a következő szöveggel: „Dolgozó társunk! Lépj be a gyári sportkörbe! Súlyemelő, súlydobó, birkózó, úszó és atlétikai szakosztályunk biztosítja a sportolási lehetőséget. Jelentkezzetek minél nagyobb számban! Jó sport, jó egészség, jó munka! Mindenkit várunk kedden fél ötkor alakuló közgyűlésünkön az ebédlőhelyiségben.”

Kedden fél ötkor Bereznay izgalommal várta a jelentkezőket. Öt óráig egy lélek sem kopogtatott. Ekkor megjelent az első fecske, Grabácz bácsi, a köszvényes éjjeliőr:

— Nézd, fiam, hosszútávú futást egyelőre nem vállalok, de talán a háromszáz méteres síkfutás jót tenne fáradt csontjaimnak — mondta, és fürgén kitöltötte a jelentkezési űrlapot.

Öt óra tíz perckor megjelent Matusek néni, az örökifjú anyagkönyvelőnő, és

letette a garast a pillangóúszás mellett. Végre háromnegyed hatkor egy fiatalember is megjelent. Kósa Feri volt, a zömök, jóképű hegesztő, aki felkérte Bereznayt, hogy ürítse ki az ebédlőt, mert mesedélutánra készülnek az óvodások részére.

A következő napok sem hoztak sok sikert Bereznay számára. Két tagot nyert a birkózó-szakosztály, Radnai bácsit és Somkuti bácsit. Mindketten nyugdíjasok voltak, és úgy gondolták, hogy a munkában eltöltött évek után bizonyára jót tesz majd nekik egy kis birkózás.

Így történt, hogy a sportkör legfiatalabb tagja negyvennyolc éves volt, a legidősebb pedig a hetvenkét éves Zsíros Laci bácsi, aki benevezett a magasugrók közé.

A fiatalok a legkülönbözőbb indokokkal maradtak távol a sporteseményektől. Zalán Miska, a keménykötésű raktári munkás közölte, hogy nincs neki ideje az ilyesmire, különben is fáradt, beteg, öreg ember, örül, ha a kandalló mellett elpipázhat.

A többi fiatal is elfoglaltságára hivatkozott, zsarnok feleségére, családi körülményeire, társbérlőjére és a nemzetközi helyzetre.

Ennek ellenére Bereznay megrendezte a gyári sportvetélkedőt, amelyen a következő eredmények születtek:

300 m-es síkfutás:
Legjobb eredmény: 40 p. 08 mp.
100 m-es hátúszás:
Legjobb eredmény: 1 óra 20 perc
Súlydobás (1/4 kilós súllyal):
Legjobb eredmény: 1 méter 4 cm.

Miután a gyár fiataljait a mai napig sem sikerült megnyerni a sportkör részére, Bereznay jelenleg új sporttehetségek után kutat. A napokban tárgyalásokat folytatott a pesterzsébeti Matuzsálem Club elnökségével, hogy adjanak embereket a gyár kölyök vízipólócsapata számára.

Galambos Szilveszter

A jótevő

Erdei Sándor rajza

John Bull: Ugye mondtam, hogy nem tudsz még megállni a saját lábadon.

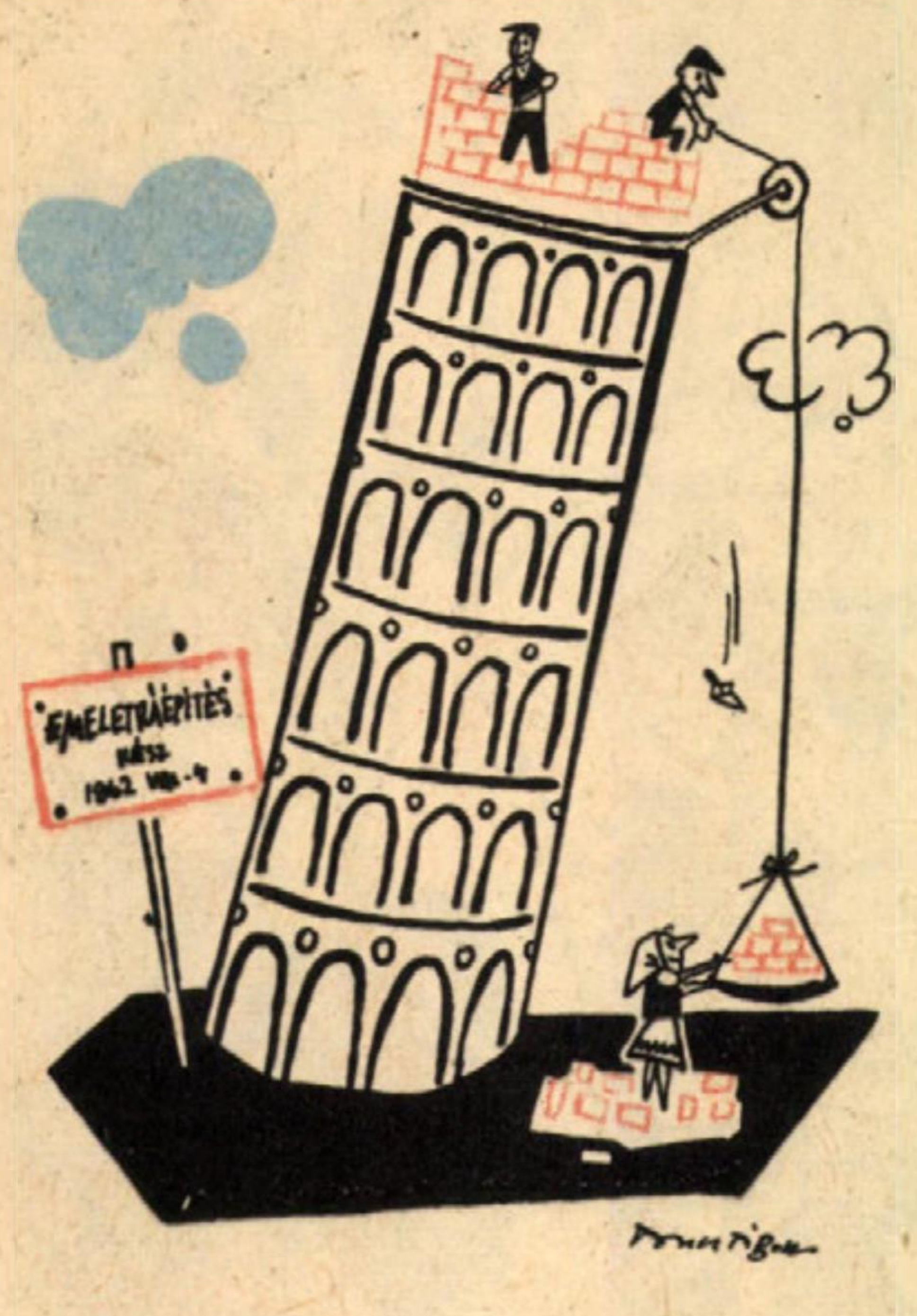
Meglepő

Szegő Gizi rajza

– Nahát! Honnan tudja, bátyám, hogy oltani kell, amikor az újságban csak holnap közöljük? . . .

Példázat Pisából

Tavaszi poézis

Frissen mázolt pad

LEVÉL egy sértő levélről

Kedves Asszonyom!

Nem csodálkozom, ha megsértődött és „hivatalos intrikának" minősítette a Házkezelési Igazgatóságnak önhöz intézett megrovó levelét. Elvégre nem kevesebbről van szó, mint arról, hogy a HIG önt és kedves családját a társadalmi tulajdon megrongálásával, a csendrendelet megszegésével és a szocialista együttélés elemi szabályainak sutba dobásával vádolja. A Házkezelőség — ön szerint — nem járt el kellő körültekintéssel, mert lakószomszédainak egyoldalú panaszára részesítette önöket szigorú figyelmeztetésben.

Engedje meg, Asszonyom, hogy ilyen körülmények között ne foglalkozzam sem az önöket feljelentő rosszindulatú szomszédok véleményével, sem — önt idézem — a *„baráti és protekciós alapon melléjük szegődött hivatalos intrika bűnébe esett Házkezelőséggel"*. Teljesen elegendő, ha az ön álláspontját tárom a nyilvánosság elé, hiszen ön, Asszonyom, őszinte és nyílt, nem kerülgeti a forró kását, nem tagad el semmit, vagyis egy szó, mint száz: lehet önre támaszkodni.

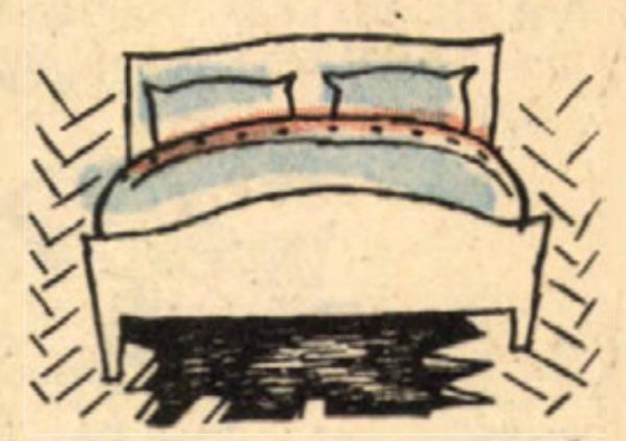
Tehát:

1. Éjféltájt azért szól önöknél mindig a rádió, mert akkor tudják zavartalanul fogni rövidhullámon a legjobb tánczenét. Önök jókedvű emberek, nem hagyják magukat besavanyítani, csak azért, mert a szomszédok már tíz után aludni szeretnének. Különben sem tehetnek arról, hogy vékonyak a falak, nem önök építették a házat.

2. A fát továbbra is a lépcsőházban fogják önök vágni, mert a betonlépcső kemény, az udvar földje pedig puha. Ezzel megkímélik a konyha színes, kockás kövét, amely ripityára törne.

3. Ön és férje szülői joguknál fogva akkor és úgy fenyítik meg saját gyerekeiket, amikor és ahogyan kedvük tartja. A gyerekeik is akkor és úgy kiabálnak, amikor és ahogyan a pofonokat kapják. A dolog természetét tekintve, ez bizony zajjal jár, de a gyereknevelés fontos közügy és önök nem lehetnek tekintettel a szomszédok túlérzékeny idegeire.

4. Merő rágalom, hogy önök az ágyak alól a tölgyfa parkettát felszedték és eltüzelték. Arról van szó csupán, hogy az ön férje egy csekélynek mondható maszek munkát vállalt, amelyhez öt négyzetméter parkettára volt szüksége. Ezért szedte fel az

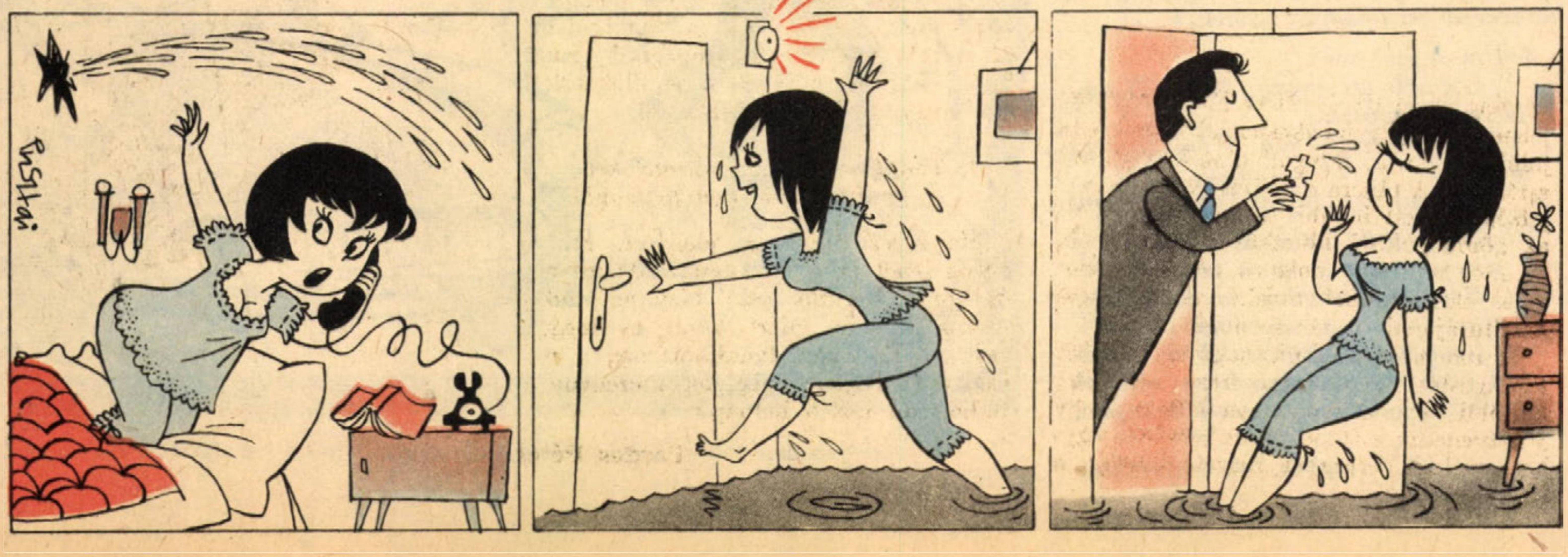
ágyak alól a parkettet. De nem tüzelte el! Egy állami tulajdonban levő ház padlójáról egyszerűen áthelyezte egy másik, ugyancsak állami tulajdonban levő ház padlójára. Egyáltalán nem károsította meg a társadalmi tulajdont! Különben is, önök egyelőre nélkülözni tudják a parkettát az ágyuk alól.

5. Ha ezek után a Házkezelőségnek egy szemernyi igazsága is van, akkor nincs igazság a földön.

Kedves Asszonyom! Röviden és velősen ennyiben tudtam összefoglalni az ön személyesen előadott véleményét a Házkezelési Igazgatóság sértő levelével kapcsolatban. Kérem, bocsásson meg a Házkezelőségnek! Gyarló emberek dolgoznak ott is...

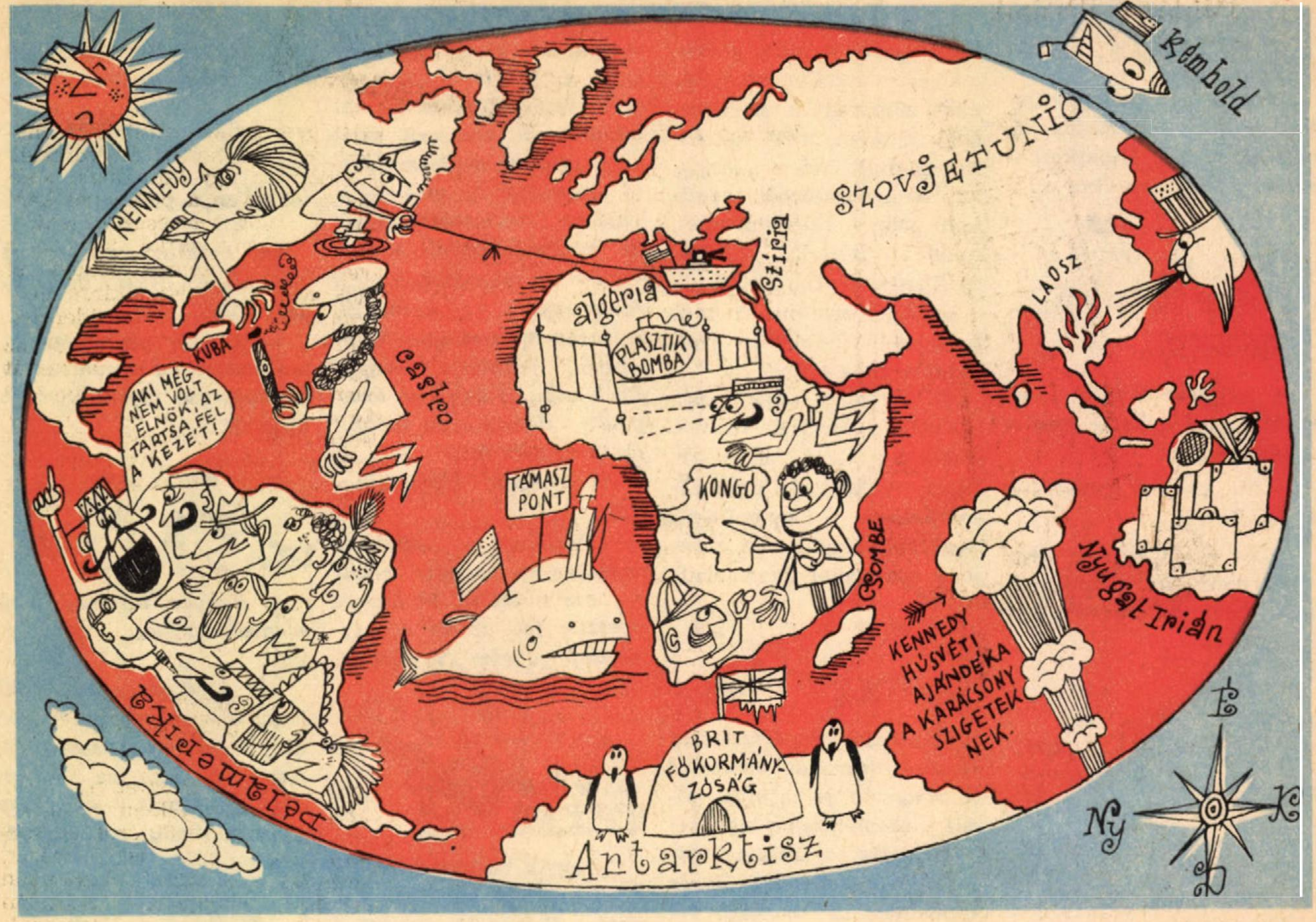
Földes György

Jucika és a húsvéti csőrepedés

Nyugati atlasz

Fülöp György rajza

TWIST

Nagyot fordult nálunk a világ tíz esztendő alatt. Olvasom az egyik napilapban, hogy bemutatták az építők otthonában az új nyugati divatot, a twist nevű táncot. A riport lelkes hangon számol be arról, hogy kőműves-ifjak, malterhordó lányok milyen bájosan, ügyesen sajátították el az új táncot — bizonyítás a mellékelt fényképen —, és annak a reményének ad kifejezést, hogy a twist rövidesen meghódítja egész Budapestet.

Mert azért tíz évvel ezelőtt korántsem jelentek meg ilyen lelkeshangú cikkek lapjainkban, ha új nyugati tánc kopogtatott ajtónkon. A táncra a „bájos" és „kedves" jelzők helyett inkább a „rángatózós" és az „önmagukból kivetkőzött" szerepelt, no meg az, hogy dolgozó népünk egészséges életösztönnel utasítja el a Nyugat haláltusájának e táncformáját.

És ma meg reméljük, hogy meghódítja Budapestet. Azt még megértem, amit egy külföldi képes folyóiratban láttam, hogy a hetvenedik esztendejéhez közeledő egykori walesi herceg és hitvese tanulja a twistet, mert ez ott társadalmilag elengedhetetlen. De hogy nálunk is így lesz, arra nem mertem volna gondolni.

Némi nyugtalanság fog el a riport olvasása után. Nem tudok twistet táncolni. Már látom magam, amint a vállalati mulatságon a zenekar rágyújt egy vérforraló számra, Icuka, a vállalat szépe, belémkarol, és így szól: — Jöjjön, Jenő, ezt a twistet magával akarom táncolni! És én majd ott állok sután, dadogok valamit arról, hogy nem ismerem ezt a táncot, mire Icuka hidegen végigmér azzal a csodaszép szemével, majd csodaszép karját a kis Bereckinek nyújtja. És Berecki ott ugrál majd Icuka csodaszép oldalán, és a tánc jogán szellemességeket duruzsol majd Icuka csodaszép fülébe.

Hát nem! Ebből nem eszik! Felugrom egy villamosra, amely a legközelebbi tánciskola felé robog. Robogunk, robogunk, közben nézegetem a plakátokat, egy nagy hirdetést fedezek fel:

Tanuljon új, modern táncokat
a keringőtől a merengue-ig!

Merengve nézem a plakátot. Mi az ördög lehet ez a merengue? Megint egy új tánc. Berecki már biztosan tudja. Akkor viszont miért tanuljam meg a twistet? És miért tanuljam meg a merengue-t? Tegnap twist, ma merengue, ki tudja, mit hoz a holnap?

Tardos Péter

Magyaros vendéglátás

NÉPEK HUMORA

Az ultra-vezér titkárnőjének diktál: — T. Rendőrfőnökség, Párizs! Hivatkozással b. körözőlevelükre...

A színházi kritikus bekötött fejjel jelenik meg a a társaságban.

— Mi történt veled? — kérdezik tőle.

— Az egyik színész megvert, mert azt írtam róla, hogy nem tud mit kezdeni a kezeivel.

Sörözés közben éppen a kritikáról folyt a szó, amikor Hodonszky, a portás, a következőket mondta:

— Én nem szeretek dicsekedni, de ez év elején egy értekezleten úgy odamondtam a raktárvezetőnek, hogy belesápadt. Mert én sok mindent látok és hallok. De ez még mind semmi, tavasszal, amikor azok a nagy esőzések voltak, úgy nekimentem a főmérnöknek a beázások miatt, hogy az egész üzem erről beszélt. Nyáron a személyzeti osztály vezetőjének mondtam a szemébe, hogy minden nővel kikezd. No és múlt héten?! Magának az igazgatónak mondtam meg a véleményemet, minden kertelés nélkül, nyilvánosan! Úgy bizony!

— Nagy szerencséd volt, hogy nem rúgtak ki! — jegyezték meg többen is.

— Hogyhogy, nem rúgtak ki? — kérdezte csodálkozva a rettenthetetlen kritikus. — Ja, vagy úgy! Elfelejtettem megemlíteni, hogy mindegyik eset másmás munkahelyen történt!

Egy nagy cég igazgatója részére titkárnőt kerestek. A rengeteg jelentkező közül a személyzeti főnök kiválasztotta a három legmegfelelőbbnek látszót, és egyenként az igazgató elé vezette őket. Itt mindegyikhez ugyanazt a kérdést tette fel:

— Mennyi öt meg öt?

Az első rövid gondolkodás után azt felelte: — Tíz.

A második azonnal rávágta, hogy ötvenöt!

A harmadik válasza így hangzott: — Lehet tíz és lehet ötvenöt is!

Amikor a lányok elmentek, a személyzeti főnök elmagyarázta az igazgatónak, hogy a feltett kérdés a személyzet kiválasztásánál alkalmazott korszerű pszichoanalitikai módszer döntő tényezője. Az első jelölt válasza természetességről és megfontoltságról tanúskodik. A másodiknak van fantáziája. A harmadik talpraesett, és minden helyzetben feltalálja magát. Ezek után felkérte az igazgatót: döntse el, melyik lányt vegyék fel.

Az igazgató elgondolkodott.

— Valóban szellemes módszer — mondta végül —, azt a szőke, jó alakút vesszük fel, abban a testhezálló fekete pulóverben.

Az egyik bárban a következő szövegű felirat olvasható: „Felkérjük a tisztelt vendégeinket, ne lövöldözzenek a zongoristára, szegény süket, és csak az írásban megrendelt nótákat játssza!"

Egy este bejön az egyik vendég, látja, hogy a zongora mellett senki sem ül, és megkérdi a csapostól:

— Beteg a zongorista?

— Nem! — Feleli a csapos. — Tegnap volt itt egy vendég, akiről később kiderült, hogy analfabéta.

Az eszkimó a bíróság előtt áll. Az ügyész megkérdezi tőle:

— Mondja meg nekünk, hol töltötte a december 9-ről március 13-ára virradó éjszakát?

— Hogyan történt, hogy megválasztottak szenátornak?

— A dolog úgy volt, hogy aki engem ismert, az az ellenfelemre szavazott, aki őt ismerte, az énrám adta szavazatát — és nekem kevesebb volt az ismerősöm!

— Az anyaföld iránti szeretet már nem a régi nálunk! — mondja a zöldséges bolt vezetője. — Ha a burgonyához hozzámérek egy keveset abból a drága anyaföldből, máris ordít a vevő.

Gerényi Tibor gyűjtése

Nemezis

Gerő Sándor rajza

– ... és a tervező arra ítéltetik, hogy naponta két órát üljön az általa tervezett székeken!

Spártai jellem

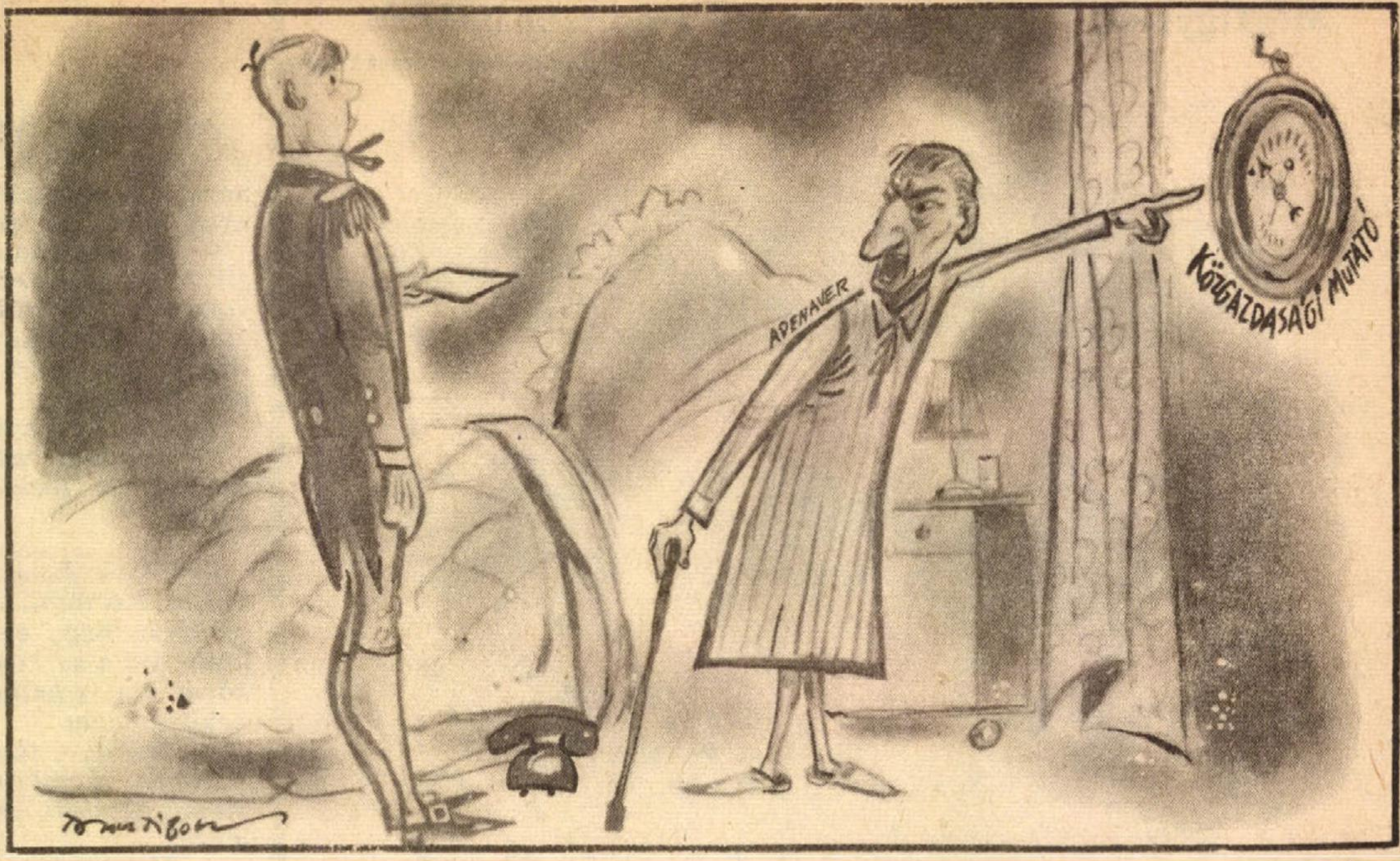
Vasvári Anna rajza

– Magamnak ezen főzök. Így olcsóbb ...

Már megint esett a barométer

Toncz Tibor rajza

– Fritz, szólj a pénzügyminiszternek, emelje fel az adókat!

Pesti tudósítónktól

Ama kórház, amelyben gyógyulási célból néhány hetet töltöttem, nem tartozik az atomkorszak hipermodern létesítményei közé. Inkább a századfordulót idézi, mint a szputnyikok korát. Akármelyik többször átalakított Csemege-áruház fém- és üvegkölteményei, neonfényei Gagarint, Tyitovot és Glennt juttatják eszünkbe, míg az említett kórház Ferenc Jóskát, Bismarckot és Wekerle Sándort. Az ember szinte csodálkozik azon, hogy petróleumlámpák helyett villanykörték világítják meg a kórház helyiségeit.

Amikor az egyik orvost megkérdeztem, hogy vajon miért nem korszerűsítik ezt a fontos közegészségügyi intézményt, ezt a választ kaptam:

— Nem kapunk pénzt, mert mi nem vagyunk termelő üzem.

Megint tanultam valamit. Eddig azt hittem, hogy a kórházak a legfontosabb cikket termelik: az emberi egészséget. Tévedésemet viszont szeretném egy jótanáccsal helyrehozni. Próbáljanak a kórházak a gyógyítás munkáján kívül golyóscsapágyakat, cipőket, konzerveket, kozmetikai cikkeket és mezőgazdasági gépalkatrészeket gyártani, s akkor bizonyára mi sem állja útját a modernizálásnak.

f. l.

Békés István:

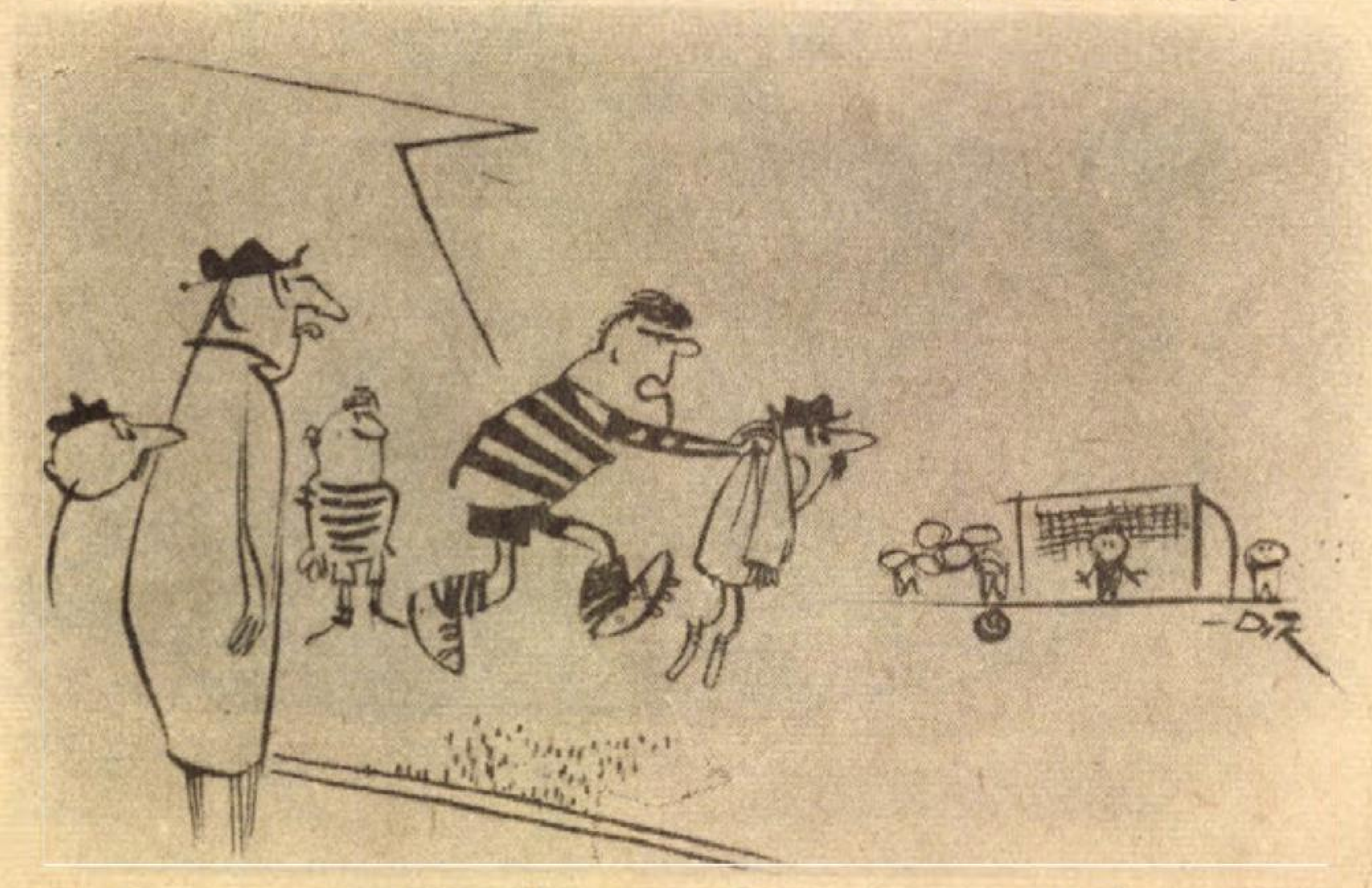
A DISZNÓ

Te csupa orja, csupa tarja,
te véghetetlen hurkaszál,
mindenki szájaszélét nyalja,
ha pecsenyévé dicsőülten
téged tetézett tál kínál...
Te csupa kolbász, csupa sonka,
te csupa csuda-csemege —
a kéjekből, mit lényed onta,
ínyünknek sosincs elege.
Te szín-tokány, piros18 pörkölt,
karaj-király, elragadó
töltöttkáposzta lelke, s fennkölt
zamatú, drága dagadó...
Te paprikás-sós változatban
abált vagy pörzsölt szalonna,
te fokhagymának illatával
átlengett, rezgő kocsonya,
s füstölt gömböc, te, halhatatlan
Petőfink vers-nyersanyaga...
Te kis csülök, kit áld a lencse,
magasztalnak a bablevek,
s paradicsom- meg tormamártás
koronával körítenek...
Te bőség, gazdagság, szerencse
jelképe — kár, hogy szép neved
bemocskolják oly disznóságok,
mik egy sertést is sértenek...!

A tettenért szurkoló

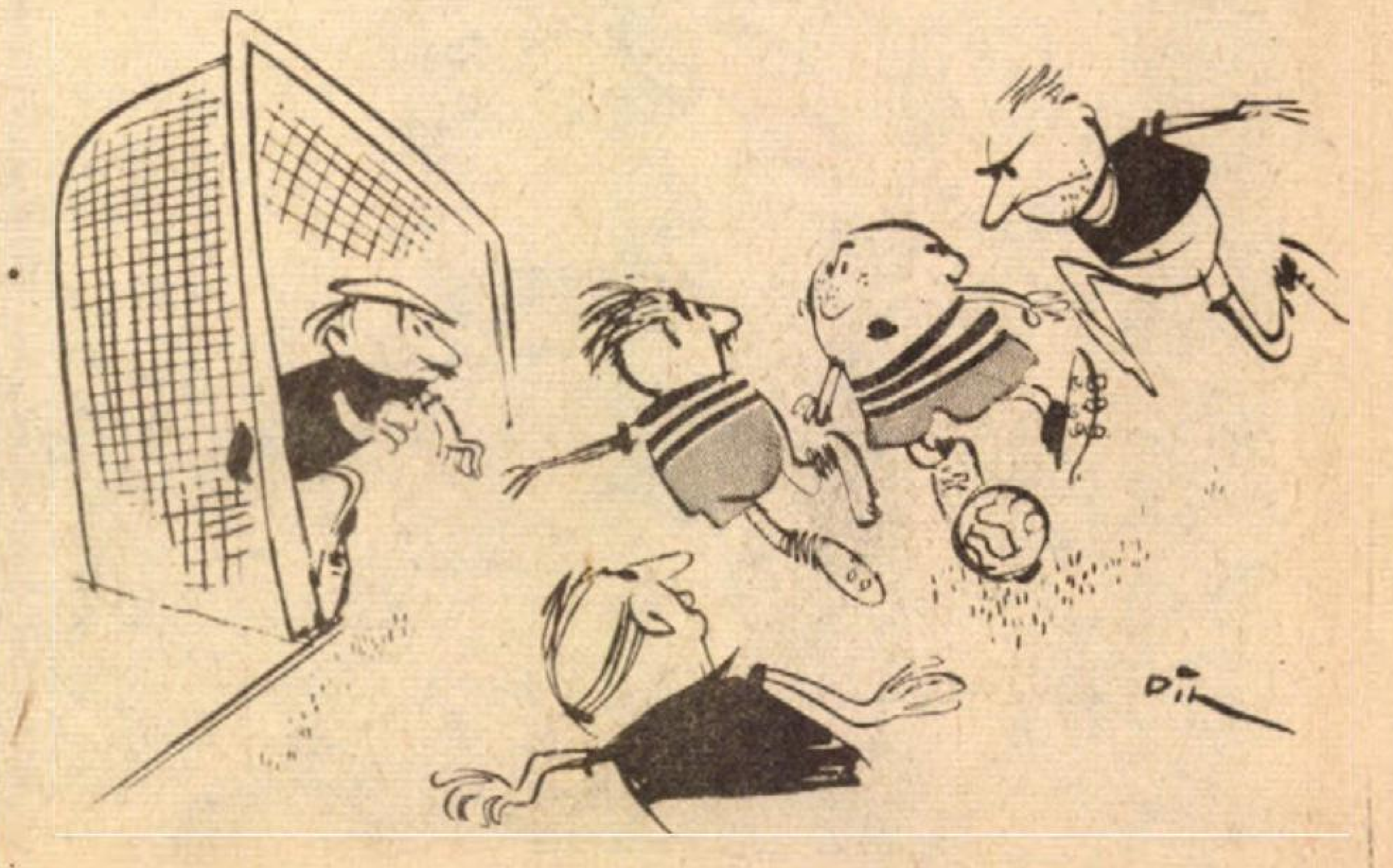
Sajdik Ferenc rajza

– Pancser vagyok?! Na, gyerünk, mutassa meg, hogy kell tizenegyest rúgni!...

Vállalati mérkőzés

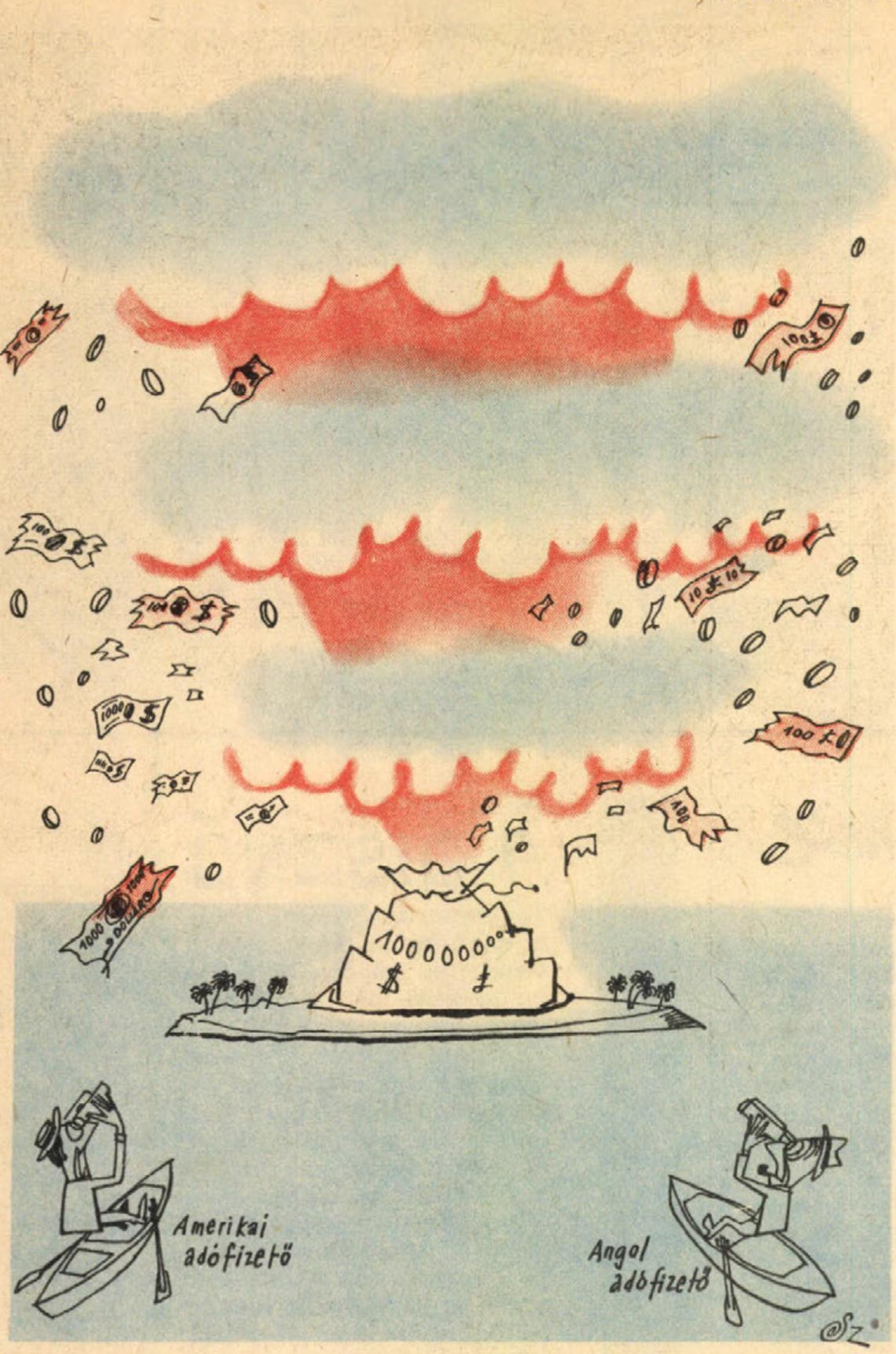
Sajdik Ferenc rajza

– Dehogy rúgom kapura! Ha mellé megy, én leszek a felelős!...

Megfigyelők a Karácsony-szigeti atomrobbantásnál

Szűr-Szabó József rajza

A humor KÖNYVÉBŐL

HEGEDŰS GYULA, mint annyian a nagyok közül, szintén vidéken s nem a legrózsásabb anyagi körülmények között kezdte színészi pályáját.

— Mi az, maga csak így akar beállítani a jelenésére? — szólt rá felvonás alatt a rendező a színfalak mögött. — Magának bundában kell belépnie, mert ez a felvonás Szibériában játszódik.

Thalia ifjú papja megnyugtatta:

— Bundám nincs, de nem tesz semmit, jó melegalsót vettem magamra.

UJVÁRY LAJOS, a kitűnő komikus, a Körúton baktatva, meglepődve látja, hogy egy régóta állástalan kollégája a sarkon föl-le sétálva, tűzkövet árul, s halkan sugdossa a járókelők fülébe:

— Tszkő... tszkő...

Ebben a pillanatban egy szúrós szemű detektív csap le a szerencsétlenre:

— Mit sugdos maga itt?

Ujváry a kolléga mellé lép, s ő szolgál helyette magyarázattal:

— Semmi, semmi, csak meséli, hogy kszködik, kszködik szegény.

SLEZÁK LEÓ, a kedélyes, kövér bécsi tenorista, emlékiratait is ilyen kedélyes címen adta ki: „Összes műveim". Valaki azonban ráolvasta, hogy a könyv mégsem tartalmazza összes „műveit", mert például kimaradt belőle egy jóízű szóváltása valamelyik igazgatójával.

Slezák ugyanis egy kölcsönös sértegetés jegyében lefolyt gázsivitája végén ezt vágta oda az illető direktornak:

— Minden esetre tartom magam annyira, amennyi maga!

Mire az igazgató — alaposan mellé fogva — így replikázott:

— Ha maga azt hiszi, hogy van annyi, mint én, akkor maga is egy elbizakodott hólyag!

Bűnbeesés

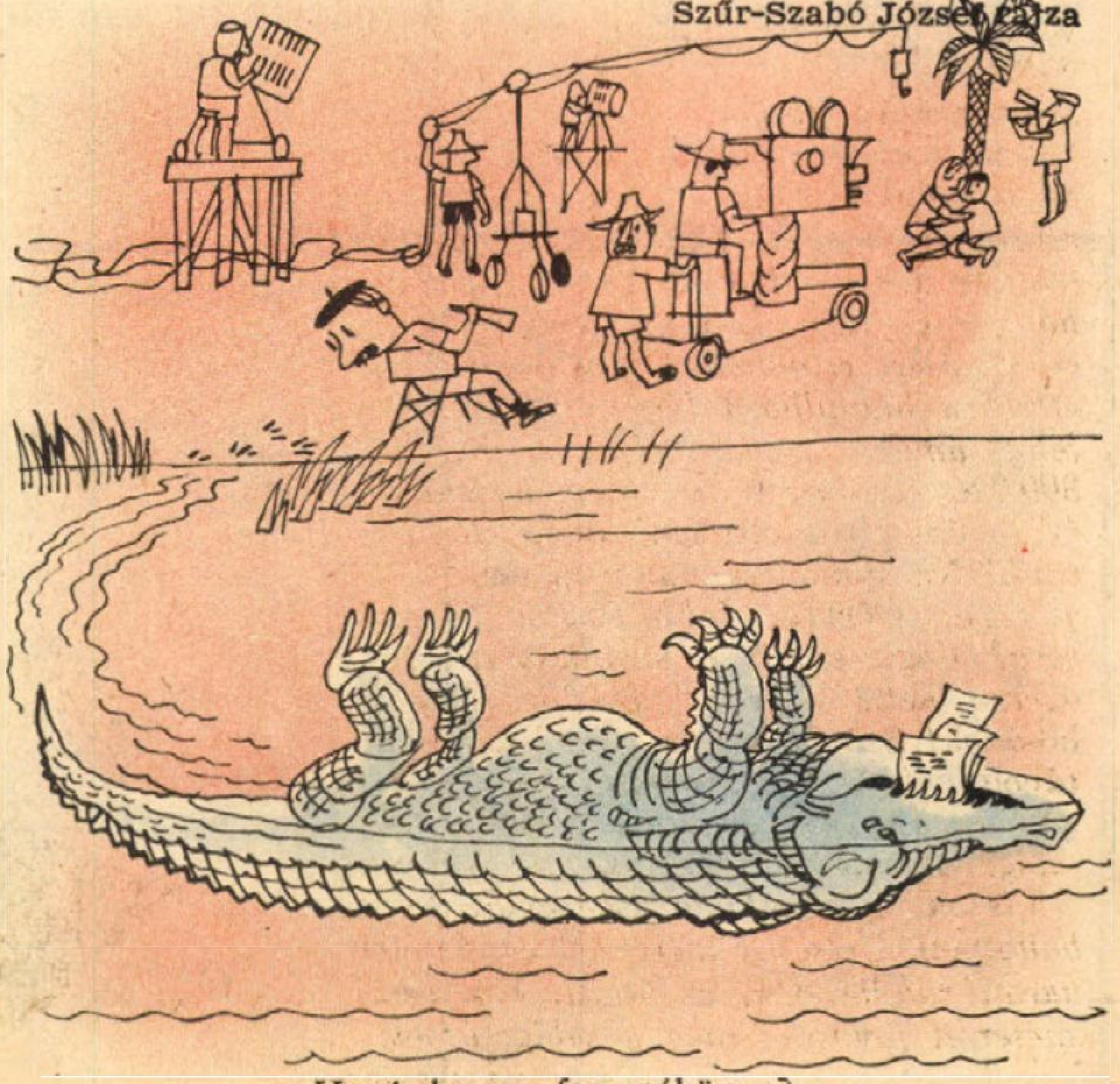
Kaján Tibor rajza

Filmezünk a Nílus partján

avagy a krokodil tragédiája

Szűr-Szabó József rajza

- Hová lett a forgatókönyv?

Szenzáció

Az emberek bele vannak szédülve a világűrbe. Mindenki csillagász, mindenki bolygó-szakértő, tejút-tanár, s csak úgy röpködnek a szakkifejezések, így galaktika, úgy fényév! Asztronómiai műveltség nélkül nem lehet jobb társaságba elmenni. Az embereket felkavarja, lenyűgözi, elkápráztatja a világtér végtelen mélysége. Már akit, persze. Lehet, hogy nincs bennem tudományos érdeklődés, de engem nem tud izgalomba hozni a világegyetem. Engem az Andromeda-köd helyett jobban érdekel a reggeli köd, a tejút helyett a tejtermék, a fénysebesség helyett futóink sebessége, a tunguz meteor helyett a Vörös Meteor. Én már ilyen prózai vagyok, és hiába kering már annyi mesterséges Hold, mint égen a csillag, nekem nem imponál.

Olvastam például, hogy egyes tudósok üzenni szeretnének más csillagoknak, kiválaszottak egy tíz fényévnyire levő csillagot, s annak küldenek rádióüzenetet. Ha rögtön válaszra méltatják őket, húsz év múlva már itt a válasz. De miért vannak úgy oda azzal a tíz fényévvel? Ha például olyan rakétával vágnánk neki ennek az útnak, amely másodpercenként százkilométeres sebességgel halad, harmincezer év múlva már ott is lennénk. Szóval nem olyan veszélyes az a távolság, nem kell úgy felvágni. Én különben sem vagyok hajlandó mindjárt hasraesni, hogy ilyen nagy a Nap-rendszer, olyan nagy. Éppenséggel nagy, mint afféle Nap-rendszer, de nem tehet róla. Ha vírusnak született volna és nem Naprendszernek, akkor valamivel kisebb lenne.

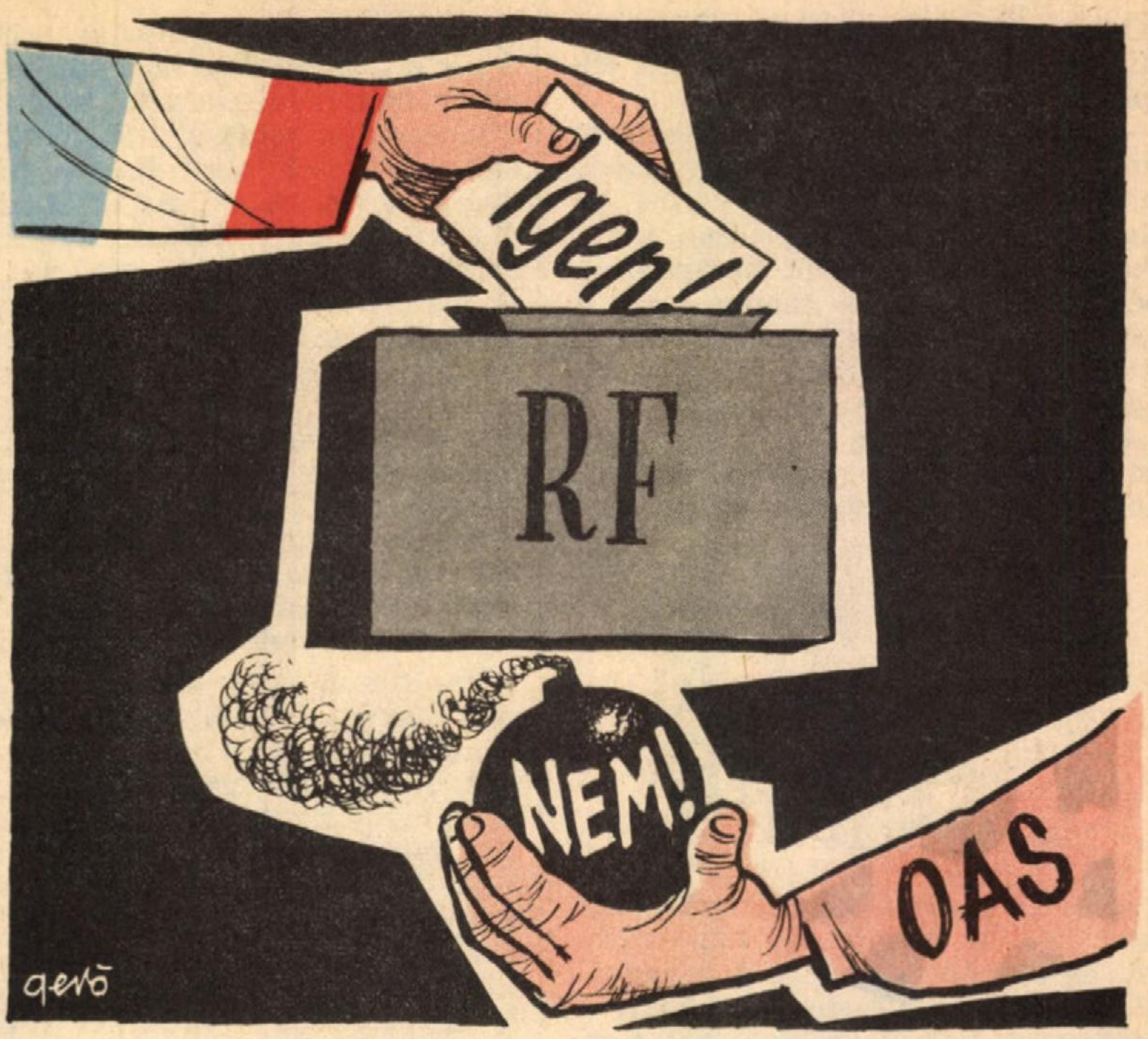
Nem kell ezekből a méretekből olyan nagy dolgot csinálni. Könnyen szédíthető laikusok összerogynak az ijedtségtől, amikor elmagyarázzák nekik a metagalaktikát és egyéb ilyen csillagászati nagyképűséget. A csillagász olyan gőgösen magyarázza, mintha ő szabta volna ki a világegyetemet. Hogy például fölfedeztek egy új ködfoltot, amely hatmilliárd fényévre van tőlünk. Na és? Hatmilliárd fényév hatmilliárd fényév! Most essem hanyatt? Csapjam össze a kezeimet és érezzem magamat alázatosan porszemnek? Nem érzem! Százhetven centiméter magas vagyok, ezt fényévben tényleg nehéz kifejezni, de az is valami, ha valaki nem ködfolt, hanem humorista. Miért csinálnak olyan nagy dolgot abból a hatmilliárd fényévből? Hogy a fény, amely másodpercenként majdnem 300 000 kilométert tesz meg, hatmilliárd évig kénytelen sattyogni, amíg elér hozzánk? Na bumm, és akkor mi van? Több gólt rúg Göröcs? Jobb lesz a TV műsora? Vagy ennek a kies ködfoltnak is üzenni kell? Kérem! Boldog fényévet kívánok! Szóval engem nem lehet holmi távolságokkal elkápráztatni. Az embernek a könyökén jön már ki a végtelen világ. Ásítani való dolgok ezek, kérem!

Viszont a napokban szenzációs dolgot hallottam. Uelses 4 méter 89 centimétert ugrott rúddal. Hát ez óriási! Hat centiméterrel javította meg a világcsúcsot!

Feleki László

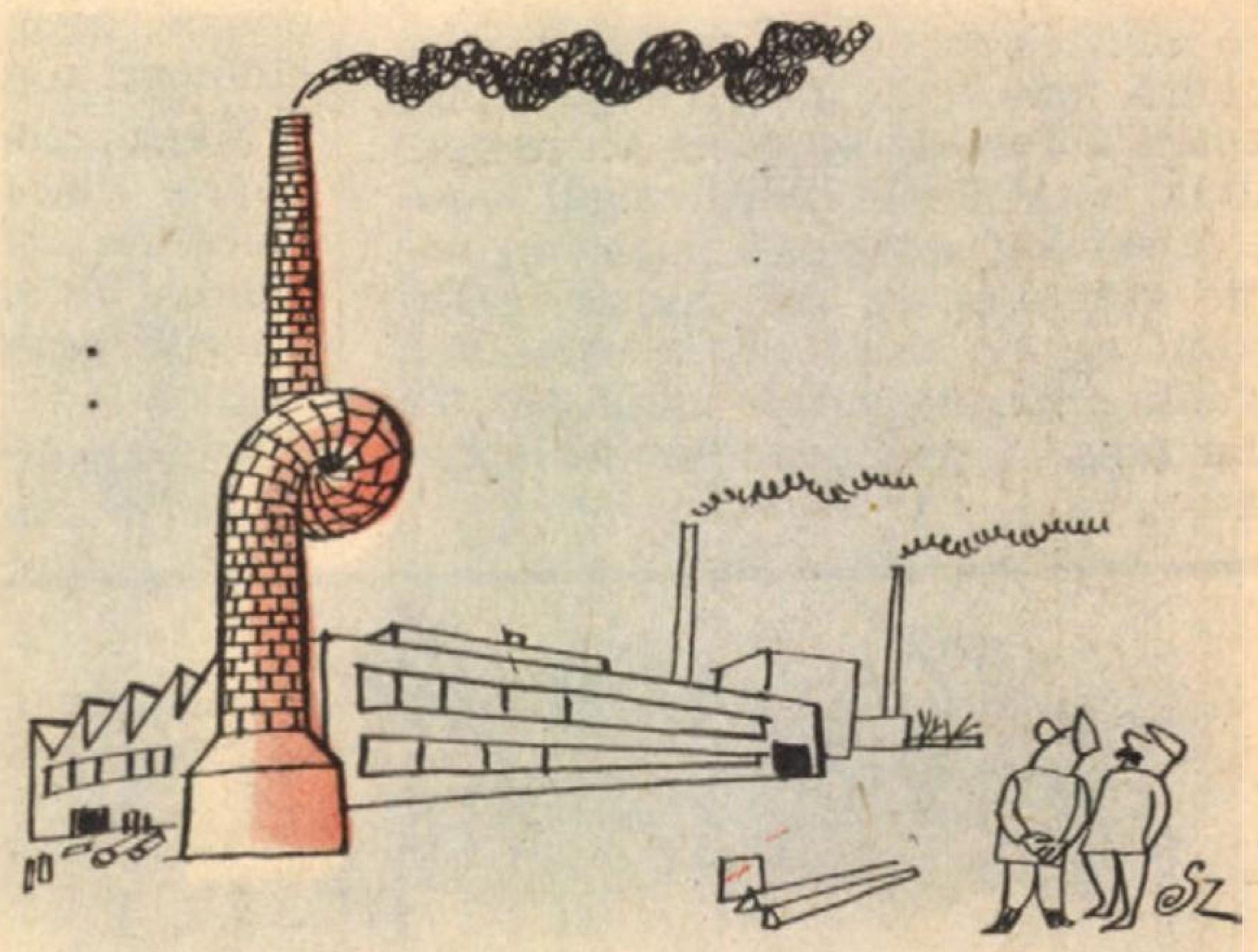
Népszavazás

Gerő Sándor rajza

Újítsunk ésszerűen!

Szűr-Szabó József rajza

– Az új igazgató valami mást akar, mint a régi!

Kígyóbőrcipő hozott anyagból

Toncz Tibor rajza

– Talán egy pár szűken kifutja belőle!...

a BÁMEXBUMFÉRT-nál történt...

Oak úr, Bergengóciából, megtekintette a Bámexbumfért Ló utcai telepét.

— Ah! — kiáltott fel meglepetten, midőn végigvezették az üvegfalú, napsütötte műhelyeken. — Ah! — sóhajtott fel őszinte irigységgel, a ragyogóan tiszta, csinosan berendezett ebédlőben. — Ah! — csapta össze a kezét a kényelmes, levegős iroda láttán, és elragadtatása jeléül cuppogós csókokat szórt szerteszét.

A fárasztó körséta után megpihentek a faburkolatú tanácsteremben, ahol fekete, szendvicsek és néhány

üveg konyak várta a bergengóc vendéget. Oak úr elterült egy karosszékben, és mohón habzsolta a szendvicseket. Kisvártatva súgott valamit a tolmácsnak, aki megértően bólintott, aztán így szólt a társasághoz:

— A vendég elnézést kér, rögtön jön... Illetve rögtön jövünk...

A tolmács ment elől, utána bocsánatkérő mosollyal a bergengóc. Kimentek a folyosóra, aztán balra fordultak, majd ismét balra, végül jobbra. A vendég szótlanul, komoran követte vezetőjét, és csak akkor mosolyodott el, ha találkoztak valakivel. Olyankor barátságosan integetett, és néha még a zsebkendőjét is lobogtatta.

Hosszú, hosszú gyaloglás után kiértek a hátsó udvarra, ahol egy kerekek nélküli, rozzant teherautó állt, a teherautón pedig egy fejnélküli női akt-szobor, domború hasán többjegyű leltári számmal. Az udvaron térdig ért a sár. A tolmács lenézett a bergengóc tükörfényes cipőjére, és a fejét csóválta, majd példamutató bátorsággal belezuttyant a sárba. A vendég felhúzta a nadrágja szárát, és elszántan követte. Placcs, placcs — mondta vidáman a tolmács. Placcs, placcs — bólogatott Oak úr. Később néhány törött téglát fedeztek fel a sárban, és tégláról téglára szökellve haladtak előre. Ha a vendég rosszul számította ki az ugrást, és belelépett a sárba, a tolmács felkiáltott: Placcs!

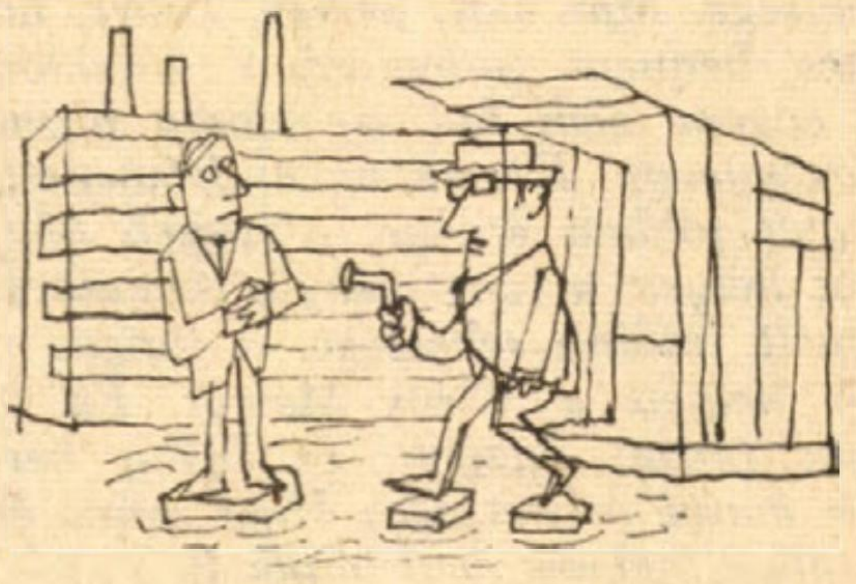
Váratlanul egy nagyobb ugrabugráló menettel találkoztak, akik onnan jöttek, ahová a bergengóc igyekezett. A tolmács megvakarta a fejét: most mi lesz? Kevés a tégla! Oak úr mosolyogva integetett a dolgozóknak, akik barátságosan visszaintegettek. Senki sem mozdult, mindenki görcsösen ragaszkodott a téglájához. Úgy álltak ott, mint a hajótöröttek. Végül az egyik szaki, a sakk-kör oszlopos tagja, kiadta a szükséges utasításokat:

— Te ugorj ide, én átugrok oda, onnan ugorj oda, amonnan emide, eminnen meg amoda!...

Megkezdődött az általános ugrabugra. Placcs! — vigyorgott a tolmács, ha valaki belepottyant a latyakba. Jó ötperces szökdécselés után sikerült csak utat biztosítani a vendégnek.

Az expedíció végül is elérte célját: az udvar sarkában felfedezték azt a bizonyos házikót, amely úgy festett, mintha valamilyen tájfun csapta volna pofon: a falak omladoztak, a tetőről hiányoztak a cserepek.

— Voilá! — mondta elegánsan a tolmács, és az ajtóra mutatott. Ah! — kiáltott fel a bergengóc, és mintha szárnyakat kapott volna, berepült a házba. Amikor visszatért, kalapjáról egy pókháló lógott alá, és kezében rozsdás kilincset szorongatott. Kiderült, hogy amikor magára akarta zárni az ajtót, a kilincs a kezében maradt. Szóra sem érdemes — legyintett a tolmács.

Visszatérve a tanácsterembe, a főmérnök ismertette a Bámexbumfért terveit. A közeljövőben teniszpályát, labdarúgópályát, uszodát, harangtornyot, körhintát és kilátót építenek. Ha minden jól megy — fejezte be nyilatkozatát a főmérnök —, a házikóhoz vezető út is kap néhány új téglát.

Mindenki azt várta, hogy Oak úr azt fogja mondani, hogy ah!, de nem mondta. A tolmács gyorsan megjegyezte:

— A vendég szóhoz sem tud jutni az elragadtatástól!...

Mikes György

Televíziós vendégek voltunk Bartoskáéknál. A házigazda szorgalmasan töltögette a boros poharakat. Nem akarta elveszíteni a kuncsaftokat, a konkurrencia élesebb lett, egyre több és több televíziós készülék költözött be a házba. Híre járt, hogy a második emelet kettőben friss lángost is adnak a meccsközvetítéshez, úgyhogy Bartoskáék nagy erőfeszítéseket tettek törzsközönségük megtartására.

A múlt vasárnapi összejövetelen Bartoska buzgón teljesítette házigazdai kötelességét, majd közénk ült, és vendégeivel nézte a futballmérkőzést. Nézte? Vezette! Irányította!

— Jobbra pöccintsd, Sándor! — kiáltotta torkaszakadtából. — Bödör, ne olyan lagymatagon, most bele! Krajcsi, kerüld meg Sipost! Szimcsák, oxforddal add tovább! Látod, látod, nem fogadtál szót!

Bartoskának minden szavából, minden utasításából kiérzett a szakértő.

Szünetben kellemes társalgást folytattunk, mindenki elmesélte, hogyan vészelte át az influenzát, és Mérics bácsi, egyik legkedveltebb lakótársunk elpanaszolta, hogy kisebb operáció előtt áll.

— A professzor úr ragaszkodik a műtéthez — mondotta —, úgyhogy jövő vasárnap kórházban leszek, ne is számítsanak rám.

Házigazdánk hozzáugrott.

— Hol fáj, Mérics bácsi?

A páciens megmutatta.

— Itt garázdálkodik valami.

Bartoska egy kicsit megnyomkodta a tett színhelyét, majd diagnosztizált:

— A professzor egy nagy... Nem kell itt kés! Ezek mindjárt csak vágnak! Reggelenként hajtson fel egy nagy pohár citromos vizet, de jó langyosan, este pedig tegyen rá tormás borogatást, garantálom, három nap alatt elmúlik!

Csak bámultuk Bartoskát, mennyire ért az orvostudományhoz is.

Meccs után a Hamlet előadását sugározták. Nagy szakértőnk nem zavarta a játékot, de a végén alaposan megmondta a véleményét:

— Elhibázott szemléletből fakad a darab. Hamlet pesszimizmusa nem indokolt. Úgy kellett volna megoldani a tragédiát, hogy Hamlet a végén elveszi Oféliát, boldogan élnek, és az utójátékban az apja szelleme vidáman évődik az unokákkal.

Sport, tudomány, irodalom — Bartoska minden területen otthon van. Univerzális zseni. Elhatároztuk, hűségesek maradunk hozzájuk, akármilyen lángossal is kecsegtetnek a második emelet kettőben.

Búcsúzóul megköszöntük házigazdánknak mind a műsort, mind a hozzáfűzött magasszínvonalú hozzászólását.

— Hiába, ez a Bartoska mindenhez ért — jegyezte meg valaki.

A vendégek távozása után rengeteg pohár, tányér és evőeszköz maradt a csatatéren. Bartoskáné sűrű sóhajtások között látott hozzá a mosogatáshoz és kedvesen invitálta a férjét:

— Gyere már, öregem, segíts egy kicsit, ugorj neki a törülgetésnek.

A jó férj némi duzzogással válaszolta egy fotöj mélyéből:

— Hagyjál békében, anyukám! Jól tudod, hogy nem értek a törülgetéshez.

Stella Aderján

Áldozatkész brigád

. . . ezenfelül még vállaljuk a legújabb brigádtagunk patronálását . . .

TADEUS FANGRAT: **Versikék**

Állás és jellem

Puha fotel
csupa kellem:
puhul ott
a kemény jellem.

Személyi kultusz — alsófokon

Írd le, rajzold, fesd vagy faragd —
a nulla csak nulla marad.

Hogyan vezessünk értekezletet?

Biztassuk a bírálót szigorú szavakra,
s közben sandítsunk rá: „Jól vigyázz magadra!”

Jelszó-férj

Elvben a családi élet őre,
s közben sűrűn pislog minden nőre.

Országúti figyelmeztető

Pótülésről mars le, Ámor!
Más a motor, más a mámor.

Írói tapasztalat

A szegény író azt hiszi, hogy az ujjából szopta,
és csak utólag derül ki, hogy valakitől lopta.

Gyászos kritika egy színésznőről

Egy pillantást vetettem rá
és megállapíthatom:
az életben sokkal jobban
játszik,
mint a színpadon.

Lengyelből fordította: **Radó György**

AKI vigyáz MAGÁRA

Mint ismeretes, Angliában hosszú évekig tanulmányozták a tudósok, hogy a dohányzás árt-e a tüdőnek. Kisütötték, hogy árt, s azt ajánlották minden dohányosnak, hogy szokjék le a dohányzásról. A „Daily Mirror” tudósítása szerint megkérdeztek többek között egy férfit, hogy dohányzik-e. Az illető büszkén így válaszolt:

— Nem! Leszoktam a dohányzásról! Most már csak kéményfüstöt, benzingőzt, port, baktériumot, Strontium 90-et, füstködöt és széngázt szívok.

Szerencsés ember

Várnai György rajza

Magyarázat

Szegő Gizi rajza

– Azt mondja a Jani, hogy náluk locsolás helyett ez a húsvéti népszokás . . .

Földalatti robbantás Nevadában

Várnai György rajza

Belzebub: Már megint marháskodnak?!...

Hátha valaki nem ismeri

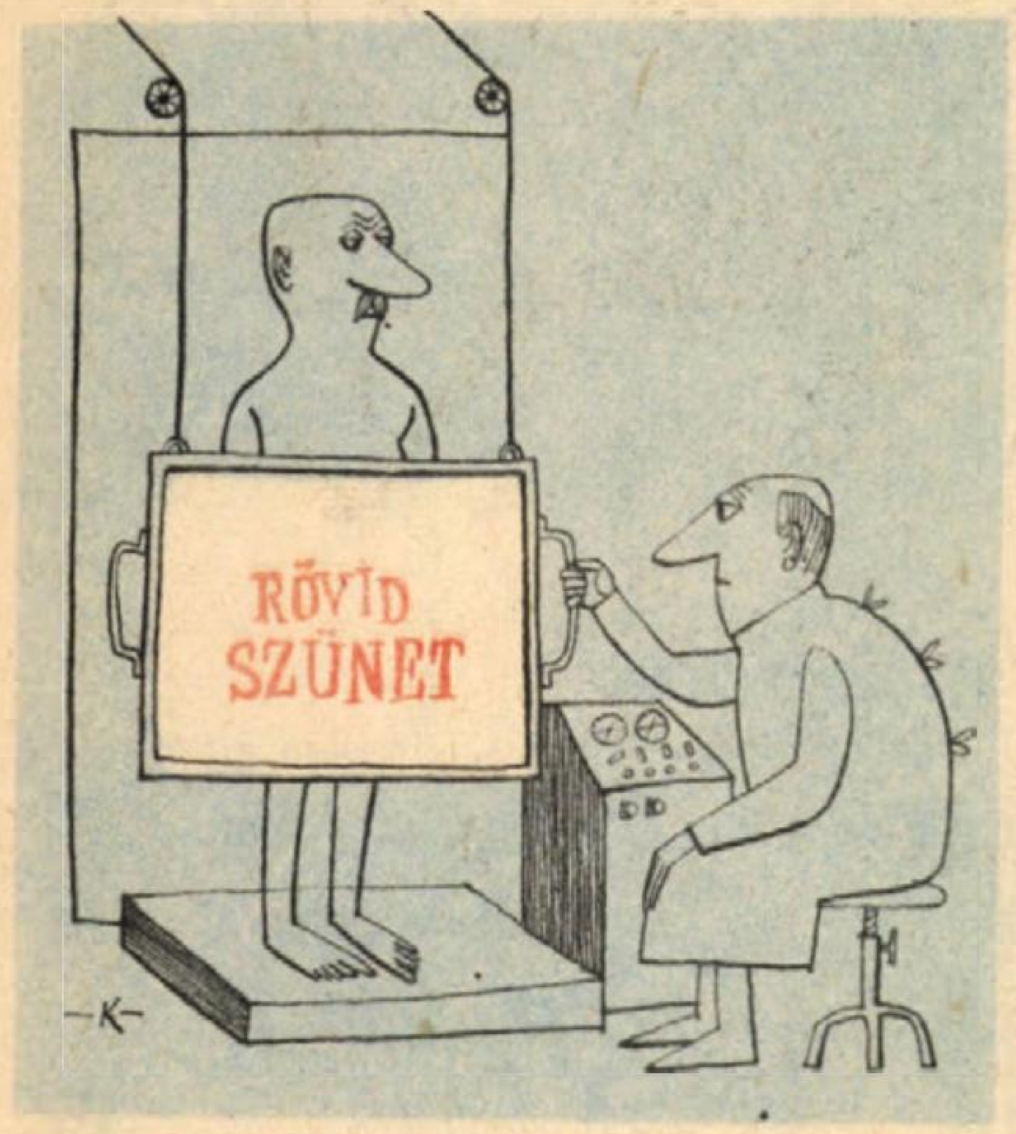
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Vádlott, mit tud felhozni mentségére?
— Kérem, én egy felfedezés miatt jutottam ideig!
— Milyen felfedezés miatt?
— Felfedezték a hiányt.

— Maga gazembernek nevezte Kovácsit. Kérjen tőle bocsánatot, mondja, hogy nagyon sajnálja.
— Nagyon sajnálom, hogy Kovácsi gazember.

Felhők között repül a gép. Egészen sötét az égbolt. Az utas megkérdi a pilótától:
— Esik?
— Nem, kérem, esünk...

Röntgen-felvétel

Találó ötlet

E heti hirdetésünk

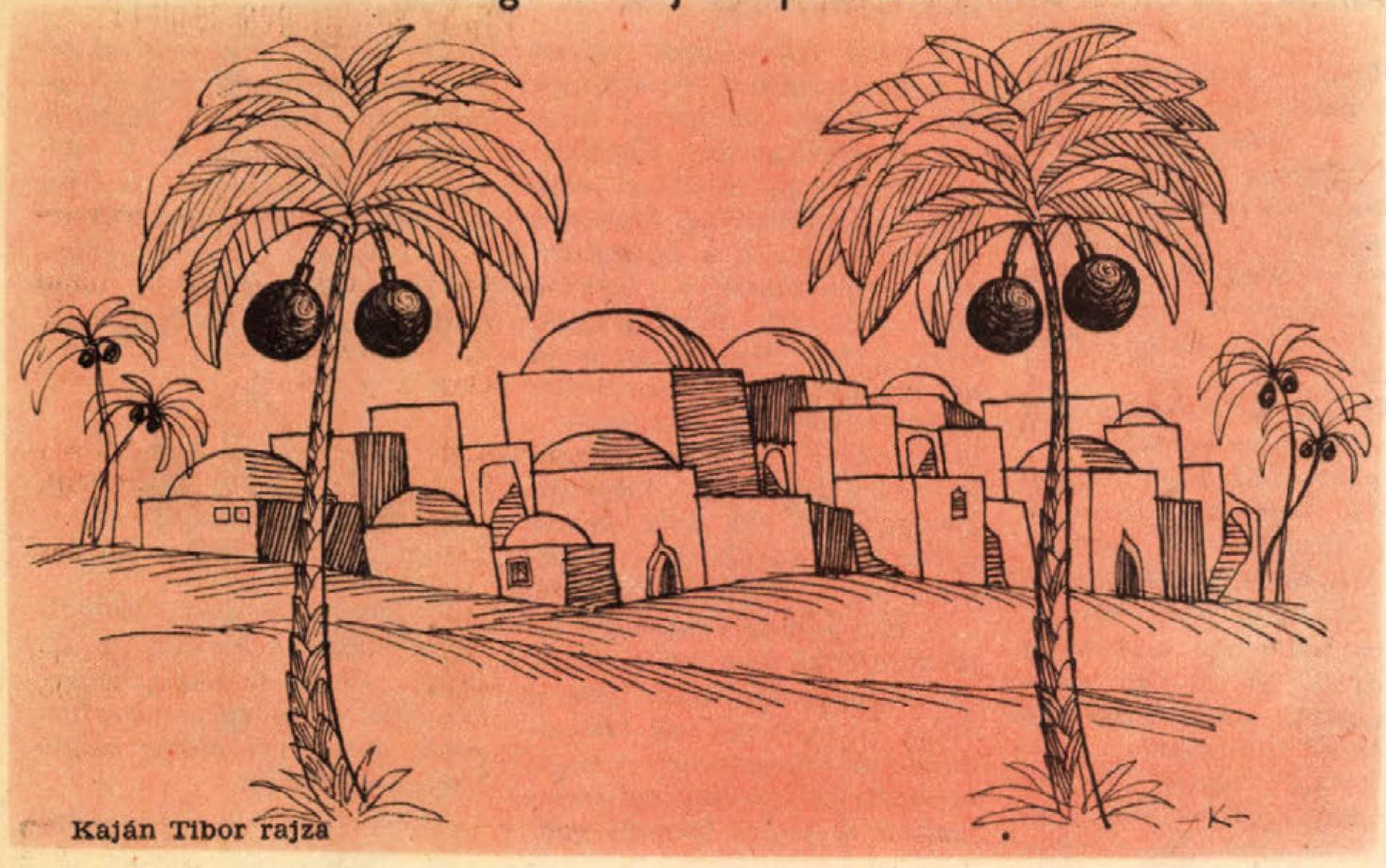

A csuklós busz fejlődése

Pusztai Pál rajza

Algériai táj — pálmákkal...

Kaján Tibor rajza

Ezt olvastuk

A mezőgazdaság új útja

A Szabad Föld arról értesíti olvasóit, hogy egyik Állami Gazdaságunkban „Fajtiszta, nagy tejhozamú, törzskönyvezett szülőktől származó fehér Leghorn napos csibéket"... lehet vásárolni.

A fenti gazdaság már abban az esetben is világraszóló eredményről adhatott volna hírt, ha napos csibéi egyelőre csak csekély tejhozamot értek volna el. A magas tejhozam már szinte elképzelhetetlennek tetszik!

Még egy hír a tyúkok világából

Az Esti Hírlap munkatársa ellátogatott egy „tojásgyárba", ahol a tojók „mindennap — csak vasár- és ünnepnap nem —, megadják a tojást, vagyis évi 240—260 darabot". A tojók termelékenységével tehát nincs is baj, legfeljebb világnézetükön lehetne még javítani, hogy ne tartsák olyan bigottul az ünnepeket.

TV-fogta csuka...

Zoológusok és kisszerszámos halászok körében nagy feltűnést keltett a TV világhíradója, amely néhai Piccard professzort mutatja be, amint sokezer méteres mélységben fényképezi acélgömbje ablakából a tengerfenék élővilágát. Több rendbeli herkentyű jelenik meg a képernyőn, közöttük egy jól fejlett csuka. Nagyon hiú lehetett ez a csak édesvízben élő csuka, hogy a filmszereplés kedvéért valamilyen úton-módon a tenger fenekére tolakodott.

Tájékozatlanság

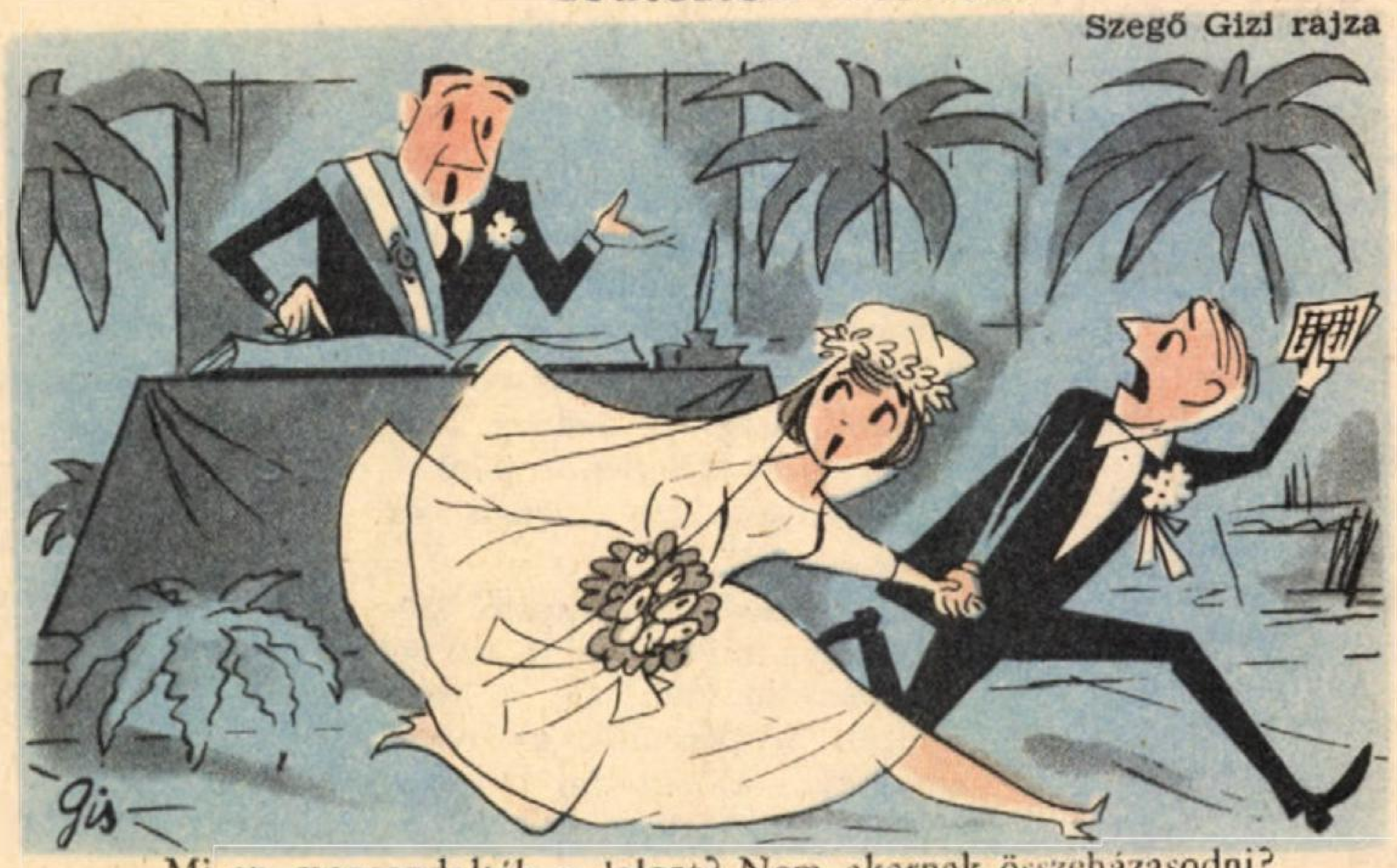
A Népszabadság vezércikkében bibliai hét csapásról emlékezik meg, holott a csapások száma köztudomás szerint tíz volt. Megrójuk a Népszabadság vezércikk-íróját: újabban, úgy látszik, nem forgatja elég buzgón a bibliát.

Dr. Árgus

Csütörtök délután

Szegő Gizi rajza

– Mi az, meggondolták a dolgot? Nem akarnak összeházasodni?
– De igen! Csak elfelejtettük bedobni a lottószelvényt és már csak tíz percünk van...

Diszkréció

Balázs-Piri Balázs rajza

– Maradjon kettőnk között...

Ha rossz az időjárás

PECSÉTES NYAKKENDŐ

Egy bizonyos dolgot kérvényeztem, azonban különféle baljós előjelek azt mutatták, hogy azt a bizonyos dolgot egyáltalán nem lesz könnyű elintézni. Már rögtön az elején azzal küldtek el az Iktatási Osztályról, hogy amíg nem szerzek egy pecsétet a beadványra a Központi Hivataltól, nem is foglalkozhatnak a kérdéssel.

Esélytelenségemet még fokozta, hogy az illetékes pecsét őre egy Szőrkutiné nevű közismert sárkány volt, aki minden alkalommal két kilót hízott a boldogságtól, ha valakitől megtagadhatott valamit a pozíciója révén. S hogy mind ez ideig nem hájasodott el teljesen, az csak annak köszönhető, hogy a napi súlytöbbletet esténként leveszekszi otthon a férjével. És ennek a jóindulatától függött az én sorsom...

Amikor nagybúsan elpanaszoltam Rézmáz Kázmérnak, barátom csak ennyit mondott:

— Nincs megszerezhetetlen pecsét, csak hülye ügyfél!

— Bizonyítsd be ezt a teóriát, itt az alkalom — támáskodtam.

— Topp! — válaszolta Kázmér, és tüstént elindultunk a Központi Hivatalba.

A portásnak, mielőtt az még egyetlen szót is szólhatott volna, vastag szivart dugott a szájába, és megkérdezte:

— Ugye, jól emlékszem én, kedves mester, Szőrkutiéknál lehet itt kapni azokat a pompás IKKA harisnyákat? Tudja, közeleg a menyasszonyaim születésnapja...

— Tévedni tetszik, kérem — válaszolt a portás tiszteletteljesen. — Nálunk IKKA holmit csak a fűtő tart. Szőrkuti kartársnő nyakkendőket árul. Talán azzal tetszett összetéveszteni a nájlonharisnyát.

— Ez végeredményben elképzelhető — hagyta rá Kázmér, s máris iszkoltunk fel a lépcsőn. — Szőrkutiné először pokoli fagyosan fogadott minket, de amikor megtudta, hogy nyakkendőről van szó, menten nyájas angyallá vált, s a páncélszekrényből elénk rakott vagy két tucat színes rongyot.

— Tudják, a kisöcsém festi ezeket privát szórakozásból!

Kázmér, miközben finom mosollyal turkált a kacatok között, kifejtett egy korszakalkotó elméletet, amely szerint itt a Földön minden bajnak, beleértve az elemi csapásokat is, kizárólag az az oka, hogy az emberek nem megfelelő nyakkendőt hordanak.

Szőrkutiné olyan kedves volt hozzánk, hogy majd elolvadt, s én kissé idegenkedem a cseppfolyós halmazállapotú tisztviselőktől... Végül Kázmér kiválasztott egy lila vacakot és kifizette, majd gáláns kézcsókkal elbúcsúzott. Csak az ajtónál jutott eszébe, hogy ha már úgyis itt van, megkérdi a drága kartársnőtől, nem tudja-e véletlenül, kire tartozik ez az izé...?

Szőrkutiné mámoros volt az örömtől, hogy a kedves kuncsaft ügyét véletlenül pont ő intézi. Csak egy pecsét az egész...

A tömény zsenialitástól porig sújtva kullogtam le az utcára barátommal, aki a kissé gyűrött nyakkendőt győzelmi zászlóként lobogtatta. Hogy a csendet megtörjem, azt mondtam:

— Ugye, először kivasalod?

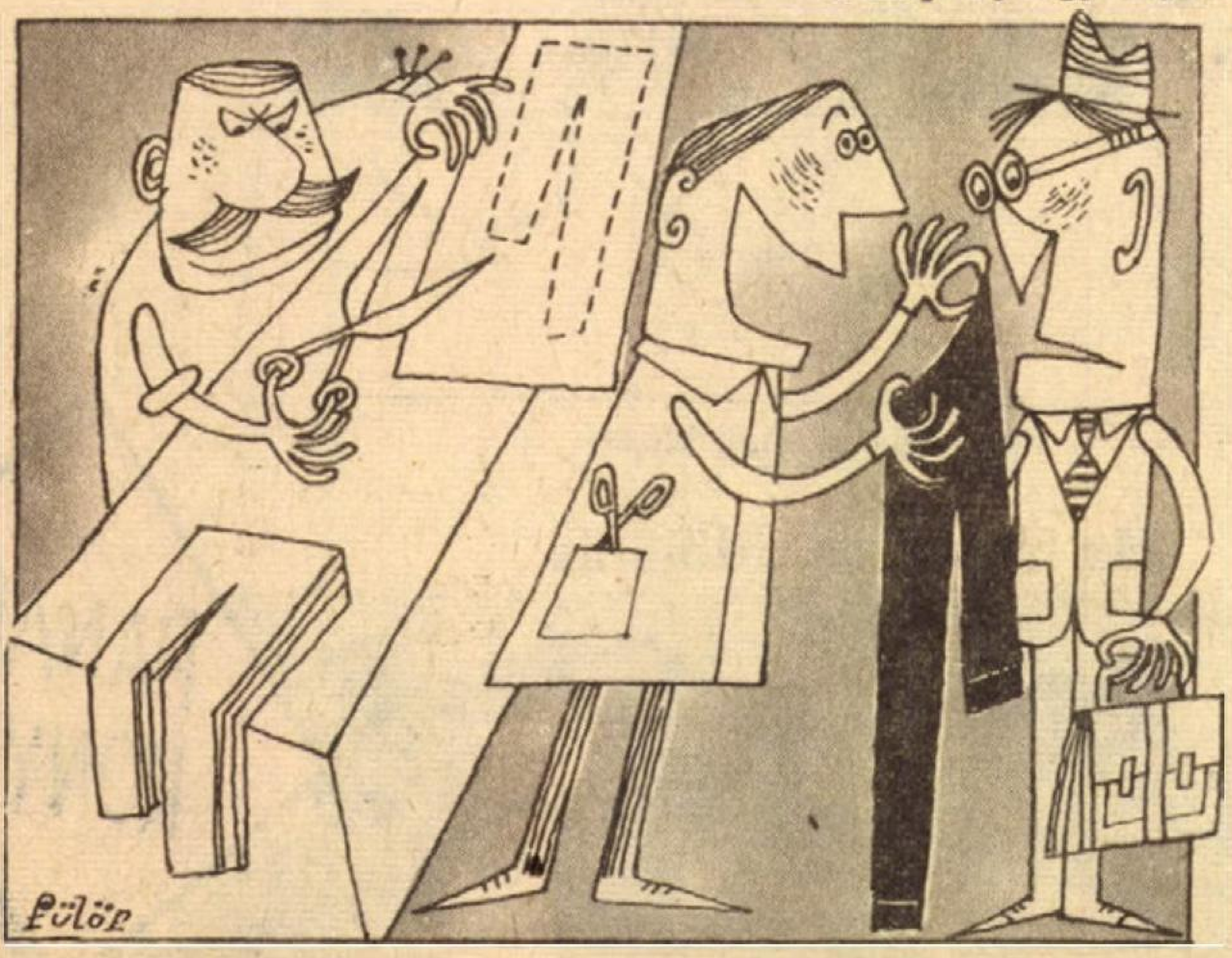
— Nem — válaszolta Kázmér szigorúan. — Legelőször is bevasalom; hoci a hetven forintot!!

S én fizettem, mint egy katonatiszt...

Dalmáth Ferenc

„Egyik szára rövid lett...”

Fülöp György rajza

– Mit tetszik csodálkozni? Mi már egyenesen az alkalmi áruháznak dolgozunk.

Méreg a mérleg körül

Tegnap kalmopirint vettem a gyógyszertárban, és eszembe jutott, hogy jó lenne megmérni testsúlyomat. Emlékeztem arra, hogy régebben nemcsak a patikamérleg, hanem a személymérleg is a gyógyszertár elengedhetetlen kellékei közé tartozott. Körülnéztem: mérleg sehol. Megtudtam, hogy néhány évvel ezelőtt az összes gyógyszertárakból bevonták a mérlegeket: állítólag akadályozták a forgalmat. A gyógyszerészeknek sok időt kellett tölteniök a vevőkkel — állapította meg valaki annak idején.

A gyógyszertári mérlegek eltávolításával nem értek egyet. 1. A gyógyszerésznek semmi dolga a mérlegeléssel, hiszen mindenki megmérheti magát egyedül. 2. Egészségügyi szempontból is fontos lenne a patikai személymérleg, mert az orvos gyakran megkérdezi a vizsgálatnál: mennyit híztunk, mennyit fogytunk? 3. A mérleg — véleményem szerint — hozzátartozik a patikához.

A Fővárosi Tanács Gyógyszertári Központjában úgy tudják, hogy a mérlegek közül többet a kerületi rendelőintézetekben helyeztek el. Ez helyes, de az se lenne helytelen, ha a gyógyszertárakban ismét le tudnák mérni magukat az emberek.

(p)

Szódás ügy

Bár szputnyik-raj kering a Föld körül régen,
Sőt, űrhajó is szállt már — nem is egy — az égen,
Hiába a sok gép, ezer okos szerszám,
Diadalod zengni — nem nyílik az én szám!
Mert műved nem teljes, valami hibázik,
Minek okából az ember falra mászik!
Ó, pedig be' mélyen emelnék süveget,
Csak alkotnál végre — jó szódás üveget!

K. A.

Elszakadt a húr!

Van nekem egy R 999 F jelzésű rádióm. A készülékre csak egyetlen apró panaszom van: a skálahúr gyorsan kopik és szakad, és emiatt a rádióm többször hallgat. Filléres alkatrész. Nem nagy gond, ha – kapható. Ezen a rádión 0,5 milliméteres skálahúr van. Amit viszont kapni lehet, az egy milliméteres, ennélfogva nem használható. Próbálkoztam már nylon horgász-zsinórral is, de a csövek melegétől megnyúlik, és nem hajt.

Javaslom, ha gyártanak tetszetős, és drága rádiókészülékeket, ne sajnálják tőlük a másfél forintos pótalkatrészt sem.

Molnár Gyula
Konyár

Az érdekeltek hozzászólnak

„Meddig várjunk?” című cikkünkre közöljük: A Vörös Csillag MGTSZ által behozott nyersolajmotor javítását elvégezzük, és a gépet 10 napon belül üzemképes állapotban átadjuk.

Vasipari KTSZ
Dombóvár
Bambulusz György elnök

Kié a döntés joga?

Negyedik gimnázista vagyok. Neszmélytől vonattal járok a tatai iskolába. A beiratásnál ötforintos biztosítási díjat fizettem, amely egy évig érvényes. Úgy látszik azonban, hogy a MÁV egyes jegykiadóinak ez a biztosítás kevés...

Április 6-án tanuló havijegyet

kértem a neszmélyi állomás pénztáránál Tatára.

– Huszonhét forint – mondotta a jegykiadó.

– Huszonhat – védekeztem én –, biztosítást nem kérek, mert biztosított vagyok.

– Akkor ebédszünet van – válaszolta a pénztáros. – Jöjjön vissza két óra után!

Kértem a panaszkönyvet két óra előtt.

– Arra is ebédszünet van – mondotta, és becsukta a kisablakot.

Délután, amikor megkaptam a huszonhat forintos tanulójegyet, újból kértem a panaszkönyvet. A válasz így hangzott:

– Azt mi döntjük el, hogy van-e joga beírni a panaszkönyvbe, és kész!...

Ezek után csak azt szeretném tudni, milyen jogon tagadták meg tőlem a panaszkönyvi bejegyzést?

Jobbágy Mihály
tanuló,
Neszmély

Párharc

Elegáns, csinos nő nyitott be a cipőboltba.

— Drapp, vágott orrú cipőt kérnék.

— Igenis, drapp, vágott orrú — ismételte szolgálatkészen az eladó, és egy pár szép cipőt tett a nő elé. — Felpróbálhatjuk?

— Kérem — mondta a nő, de szeme közben a cipőkkel teli vitrint pásztázta. — Mutasson valami mást...

A továbbiakban az eladó gondolatait zárójelben közöljük.

(Már érzem, hogy nehéz vevő lesz.) — Igenis, valami mást. Van egy pár remekbeszabott fehér körömcipőnk.

— Mutassa!

(Úgyis hiába mutatom, ez nem fog vásárolni.) — Parancsoljon. Ez biztosan megfelel.

— Kicsit nagy.

(Fenét nagy.) — Van kisebb is. Tessék.

— Ez meg szorít.

(Agyon fog kínozni.) — Talán egy befűzős hegyesorrút. Van drapp is, fehér is, csau is.

— Legyen szíves, mutassa meg a csaut.

(Most a fehéret fogja kérni.) — Ez exportra készült. Gyönyörű darab!

— Kérem, mutassa inkább a fehéret.

(A drappot akarja majd felpróbálni.) — Megfelel?

— Talán ugyanezt drappban.

(A szandálok következnek.) — Íme, a drapp. Csak ez az egy pár van.

— Ez se tetszik. Milyenek a szandálok?

(Előre megjósoltam.) — Csodásak.

— Először talán mutasson pirosat.

(Aztán persze fehéret, drappot, csaut, okkersárgát.) — Igenis, gyönyörű pirosat.

(Másfél óra múlva az eladó lihegve emelt le a legfelső polcról egy pár szandált.)

— Más nincs?

(Már nem bírom sokáig idegekkel.) — Hogyne volna. Talán ezt a remek zöldet.

— Mutassa. Nem előnyös nekem. A kirakatban láttam egy csaut, fehérrel kombinálva.

(Még ezt előszedem, aztán slussz.) — Igenis, a kirakati csaut fehérrel. Rögtön szétszedjük a kirakatot. Egy perc az egész.

— Tessék!

— Érdekes, a kirakatban jobban mutatott. Köszönöm, majd máskor benézek. Viszontlátásra.

(Pukkadj meg!) — A viszontlátásra!

(palásti)

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Beküldött rajzok

A játékeszpresszó előtt

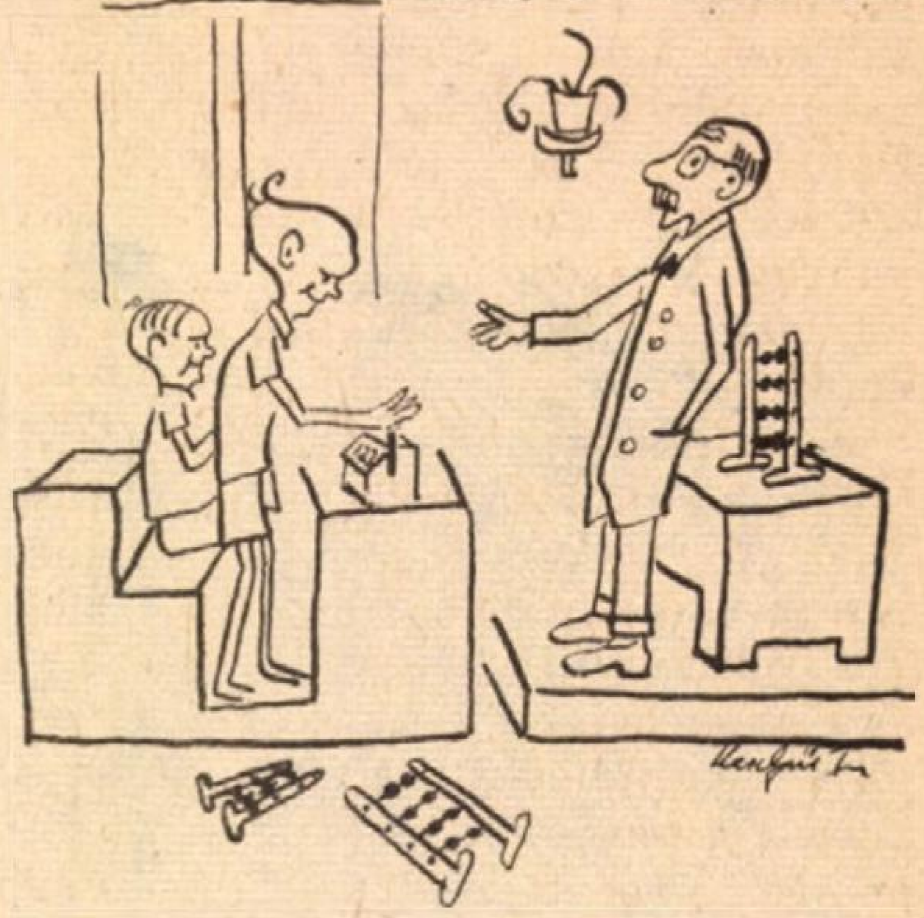
Tóth József rajza

– Csip-csip-csóka! Tudja, nekünk már nem jutott játékasztal!

A technika korában

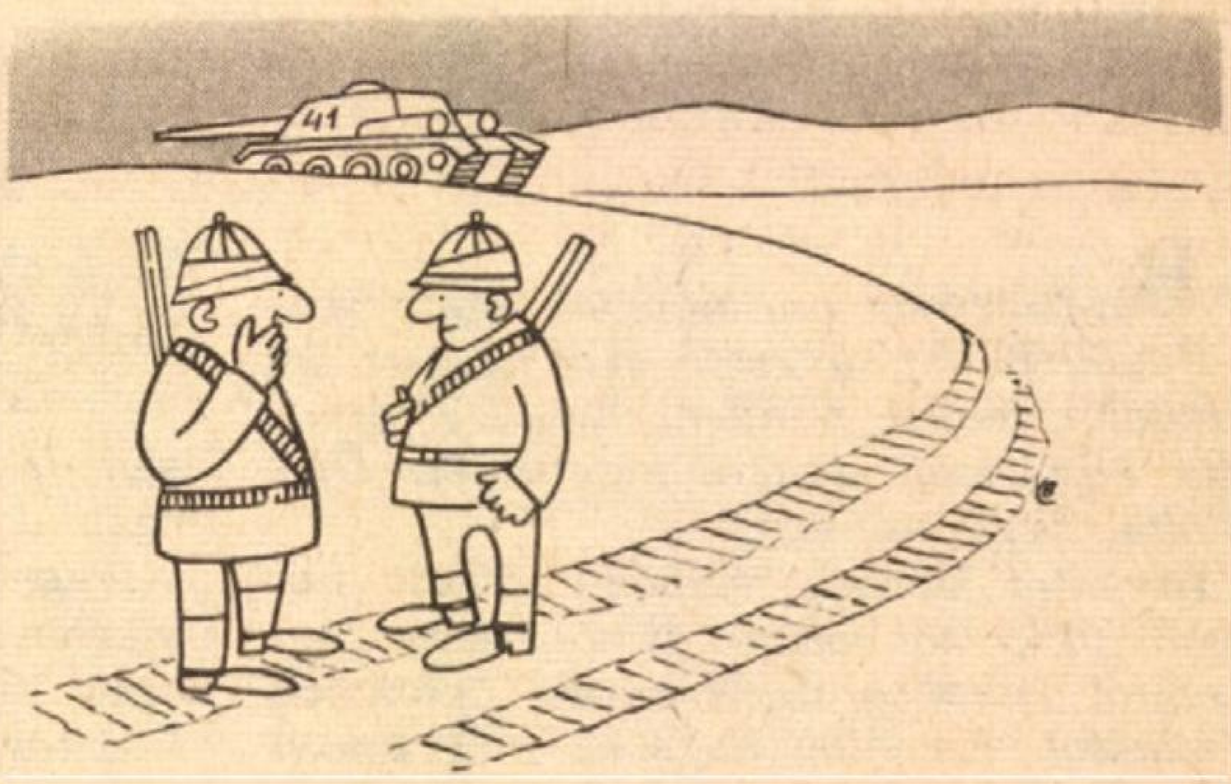
Kesztyűs Ferenc rajza

– Pista, mennyi 5 x 2?
– Egy pillanat, tanár úr!

Kocavadászok a sivatagban

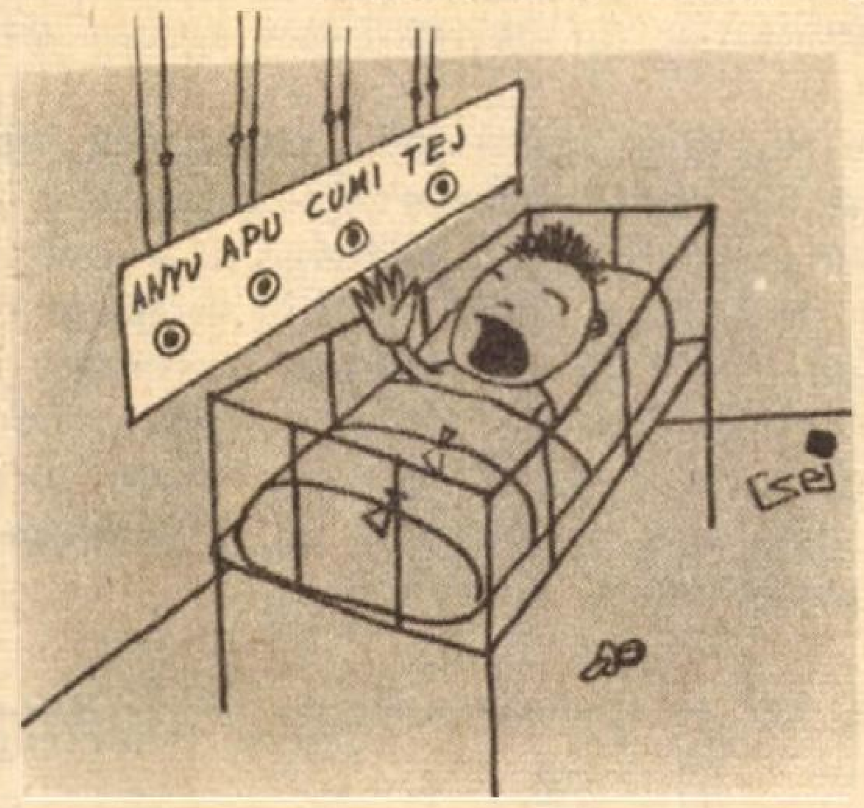
Baticz Levente rajza

– Szerinted ez milyen állat nyoma?

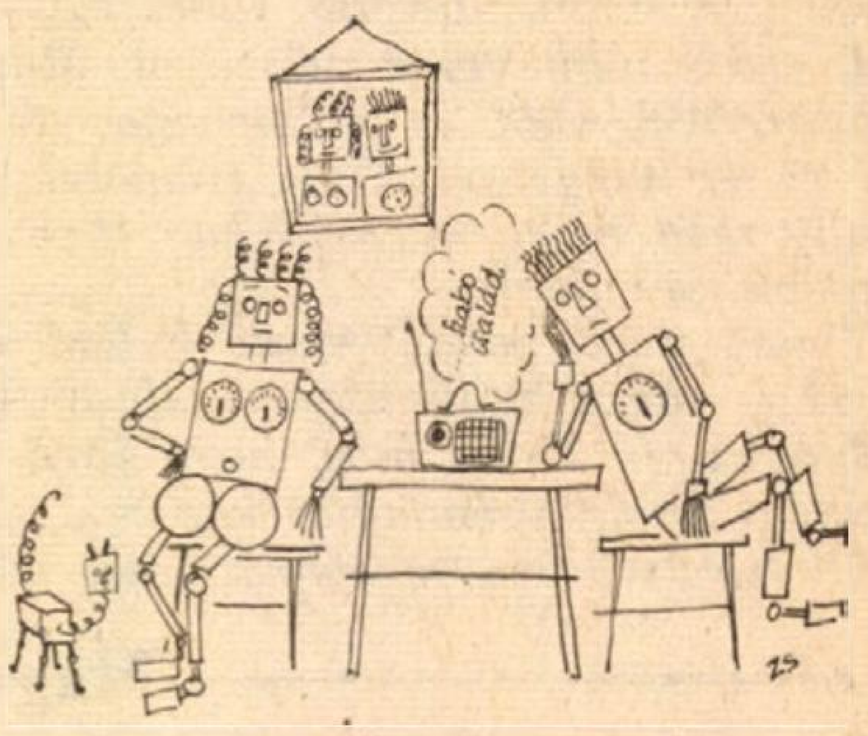
A villanyszerelő kisfia

Kálmánchey Zoltán rajza

2162-ben

Zsoldos Sándor rajza

A Szabó-család következik...

Festőnél

Jenkovszky Iván rajza

– Remélem, uram, most már meg van elégedve a hasonlósággal?

Egy pesti moziban

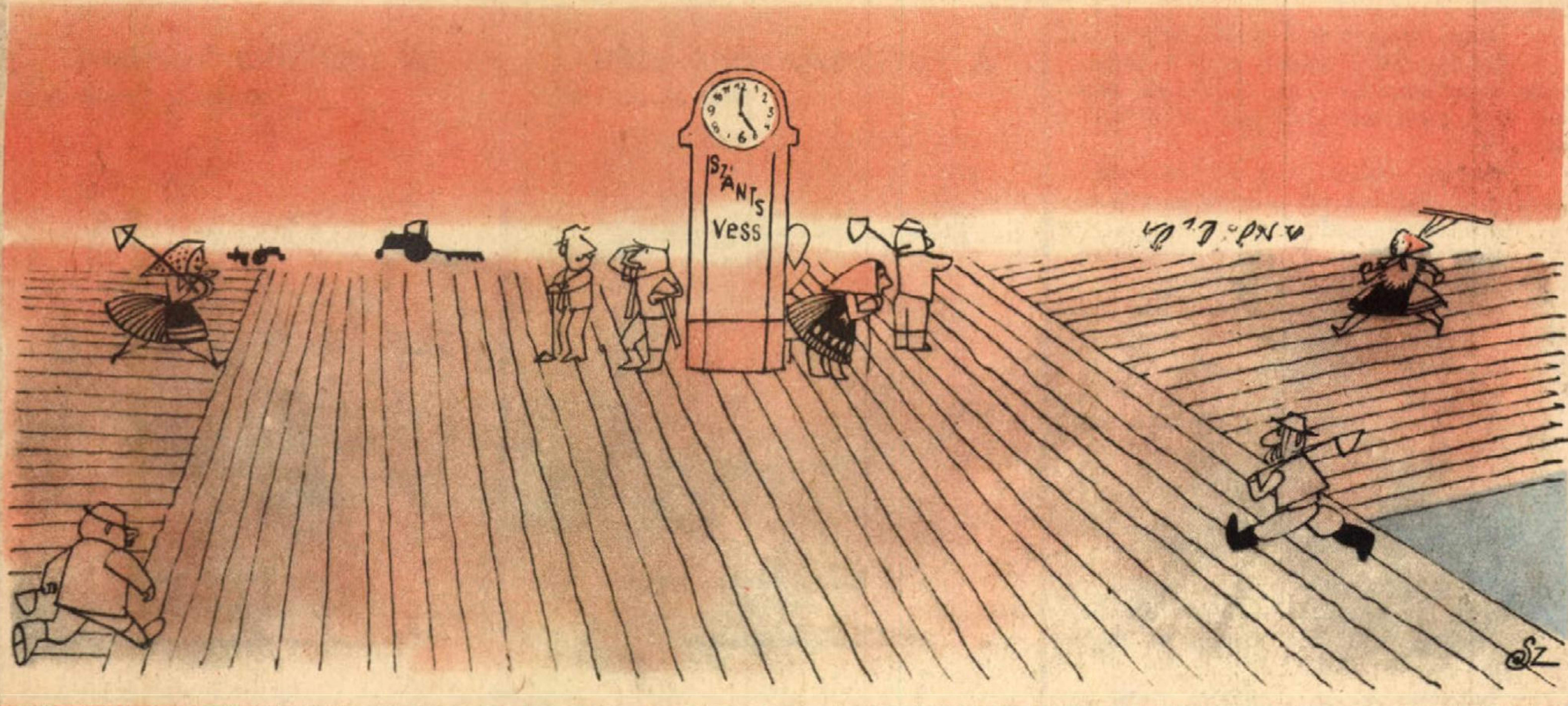
Papp Imre rajza

– Na, kartársnő, most sebtiben felverjük a port, aztán jöhet az új nézőközönség...

A brigádtagok randevúja

Szűr-Szabó József rajza

A távozás ideje

Barátságosan mosolyogtak egymásra. Pataki főosztályvezető még egyszer átgondolta, vajon mindent közölt-e Boronya kartárssal, amiért hívatta őt. Úgy találta, hogy mindent.

Boronya kartárs, vállalati előadó nagyon jól érezte magát. Ritkán ülhet így szemtől szemben ilyen vezető beosztású elvtárssal. Remélte, hogy az még beszél valamit hozzá.

Rémes! — gondolta a főosztályvezető, udvariasan tovább mosolyogva. — Itt ülünk már vagy fél perce szótlanul, az égvilágon semmi dolgunk nincs egymással, annál több volna másokkal. Milyen ellenszenves alak ez a Boronya, ahogy itt ül és vigyorog! Tízet számolok, ha addig nem megy el, nem kap jövő hónapban prémiumot.

Vajon mire gondol most Pataki elvtárs? — tűnődött Boronya nyájasan mosolyogva. — Talán arra, hogy jövő hónapban dupla prémiumot kapok... Milyen barátságosan mosolyog rám, biztosan igen rokonszenves vagyok számára...

Nagyon jól tudja, hogy már mindent megbeszéltünk! — őrjöngött némán Pataki. — Igazán éreznie kellene, mikor kell távoznia!

Szeret velem üldögélni — ujjongott Boronya. — Szótlanul, meghitten. Tömérdek hivatalos gondja, baja, vitája közt, néhány percre megpihen fáradt tekintete az én szimpatikus arcom oázisán...

Most ötig számolok, ha addig nem megy — tajtékzott derűs tekintettel a főosztályvezető —, hozzávágom a bélyegzőpárnát! Egy, kettő... Föl mégsem állhatok, mert ez a mozdulat a vendég kidobásával egyenlő. És még csak az kéne, hogy ez a pofa elterjessze rólam, hogy én gőgösen viselkedem az alacsonyabb beosztásúakkal szemben...

Mert ha nem szeretne velem üldögélni — fűzte tovább kedélyes gondolatait Boronya kartárs —, akkor sokatmondóan fölállna; s így jelezné finoman, hogy vége a megbeszélésünknek...

Na, nem — bizakodott a főosztályvezető — ezt a kínos csöndet még az ilyen tapintatlan alak, mint ez a Boronya, sem viselheti el már sokáig. Ennivaló nélkül az ember kibírja két hétig, víz nélkül pár napig, levegő nélkül három percig —, de szó nélkül vigyorogva még addig sem.

Mintha egy kicsit zsibbadna a szám... — töprengett Boronya. — Most már nem bánnám, ha finoman jelt adna, hogy itt a távozás ideje... Én a magam jószántából mégse hagyhatok úgy a faképnél egy főosztályvezetőt!... Még csak az kéne, hogy tiszteletlennek tartson...

Na, drága Boronya elvtárs — próbálta szuggerálni Pataki —, maga most szépen föláll, és én kezet nyújtok...

Igazán nyújthatná a kezét, és akkor én fölállhatnék... — mérgelődött szelíd mosollyal Boronya.

A szépmívű asztali óra ketyegése még kínosabbá tette a csöndet. Megkövült vigyorral ültek, és reménytelenül nézték egymást.

Ekkor lábak dobogása hallatszott, majd föltépték az ajtót, és egy rémülettől eltorzult arcú ember ordított rájuk:

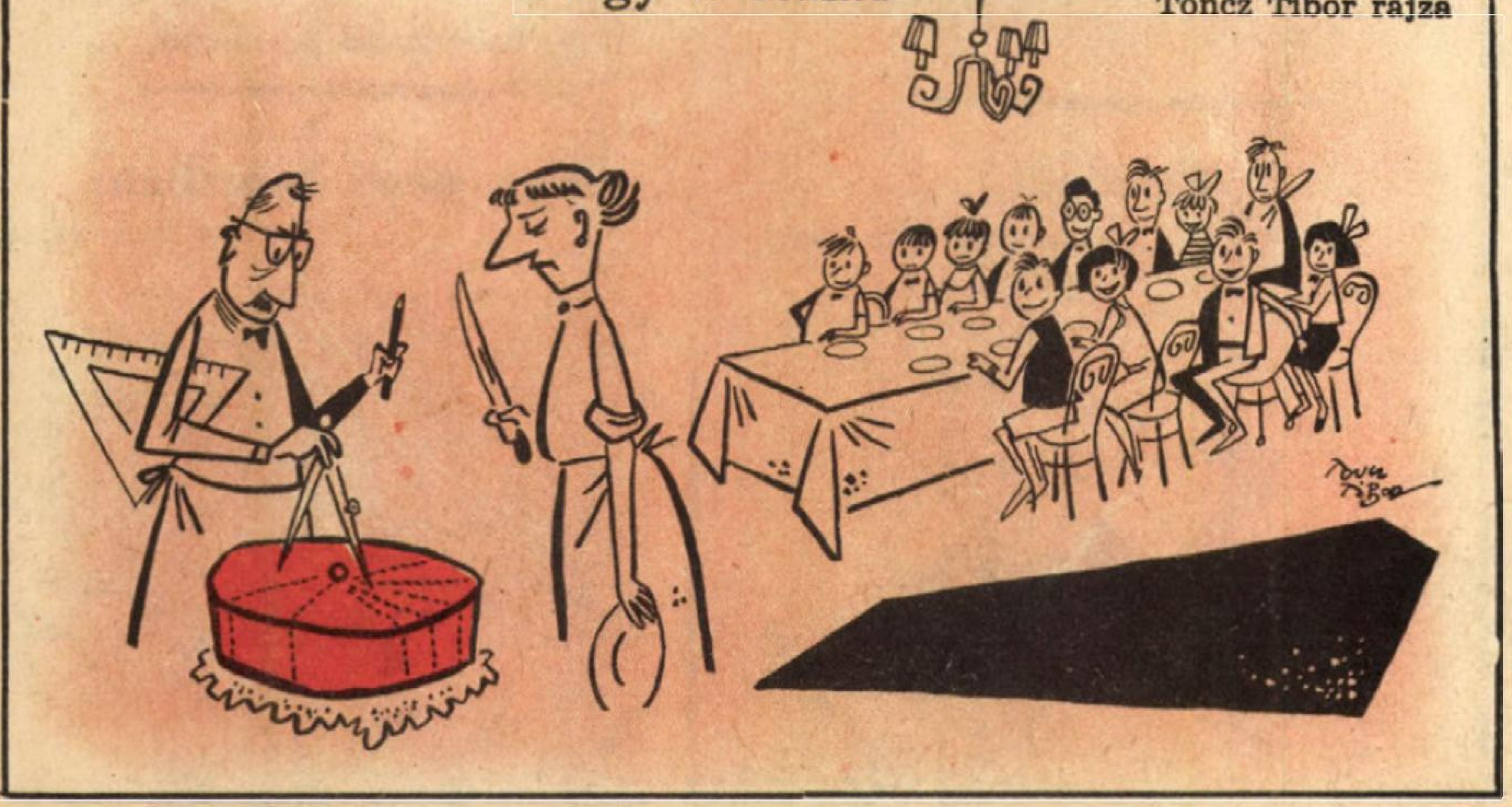
— Tűz van!

Pataki és Boronya megkönnyebbülten fölálltak.

Dunai Ferenc

Nagy a család

Toncz Tibor rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.1805— Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.